

MÒBING AL CLOT PÀGINES 14 i 15

Quinze anys de pressions constants suposen un desgast capaç de doblegar qualsevol persona. Aquesta erosió ha culminat en l'ordre de desnonament que va rebre la Rosa aquest novembre i que podria fer-se efectiva en qualsevol moment.

EL GAL TURC PÀGINA 18

A Turquia s'està duent a terme el macrojudici a Ergenekon, una organització que pretenia dur a terme un cop d'estat. El 20 d'octubre es va iniciar a la presó de Silivri, a Istanbul, el que per molts és el judici més important de la història de Turquia.

FERMÍN MUGURUZA PÀGINA 28

Muguruza va néixer, créixer i començar a lluitar a l'Euskadi dels anys 70 i 80. Això li va forjar el caràcter. Després de liderar bandes mítiques com Kortatu i Negu Gorriak, la seva carrera en solitari l'ha portat a desenvolupar sonoritats jamaicanes.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N119**10 de desembre de 2008**

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La Terra Alta, objectiu de les centrals eòliques i la brossa de Barcelona

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINES 9-10

Crítiques a les obres d'aerogeneradors i al projecte d'un abocador

L'assassinat d'un noi de quinze anys encén la flama grega

RODA EL MÓN · PÀGINA 19

Els carrers de les principals ciutats de Grècia han esdevingut escenari d'enfrontaments permanents amb la policia els darrers dies. Un agent (ara detingut) va assassinar d'un tret -a curta distància i a sang freda, segons els testimonis- un jove estudiant. Vuitanta manifestants han estat detinguts.

Escoles fora del sistema escolar

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

Malgrat l'intens debat públic sobre el sistema educatiu català, coneixem poc el seu funcio-

nament i els seus recursos. Un exemple són les Unitats d'Escolarització Compartida (UEC), on es deriva la joventut que no s'adapta als instituts de secundària.

En record de Guillem Agulló i Pedro Álvarez

EXPRESSIONS · PÀGINA 22
AIXÉS ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

Dues commemoracions tràgiques i assenyalades coincidiran en el temps la setmana que ve.

Són el quinze aniversari de l'assassinat de Guillem Agulló a mans d'un feixista i el setzè de la mort impune de Pedro Álvarez.

Un empresari de Mataró ha extret sense permís l'aigua d'un pou per fer-ne tints

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

CRISI ECONÒMICA... l'entendem?

A partir d'aquesta setmana, la DIRECTA us ofereix una sèrie d'entrevistes per entendre les causes i les conseqüències de la crisi a través de la interpretació que en fan economistes, sindicalistes, cooperativistes i treballadores.

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ
PÀGINA 17

. EDITORIAL

La flama grega

Després de l'assassinat d'Alexandros Grigoriopoulos, un jove estudiant i activista anarquista de quinze anys, el foc i les destrosses han estat els elements més visibles de la ràbia i la indignació. La flama de la revolució ha substituït l'olímpica als carrers d'Atenes. La imatge d'un arbre de Nadal de 30 metres d'alçada convertit en una torxa gegantina socarrimant-se a les portes de la seu del parlament va entrar en directe a milers de llars a través de Mega TV. S'estava cremant un símbol i, en aquell moment, els periodistes van començar a parlar de situació fora de control. Però la revolta grega ha estat plena de símbols, especialment tots els que s'han vist afectats per les flames. No ha estat una destrossa indiscriminada o caòtica. La pràctica totalitat dels edificis carbonitzats i els vehicles cremats han estat símbols del capitalisme. Tres hotels de luxe al centre de la capital, els centres comercials i les botigues més exclusives -només accessibles a les classes socials més

adinerades-, les comissaries de policia, els concessionaris de cotxes, seus de multinacionals, entitats bancàries i asseguradores. En un país que s'etiqueta com a democràtic dins els paràmetres estàndards de l'Europa occidental, la flama encesa per la mort d'un jove a causa dels trets a sang freda d'un policia s'ha estès pel territori com si estigués regat amb benzina. Ara el govern de Kostas Karamanlis pretindrà vendre la imatge d'una conspiració de 200 antisistema anarquistes, però la realitat és molt més complexa. La repressió policial, les hipotèques bancàries, la precarietat laboral, la imposició del pla Bolonya i tants altres fronts oberts han deixat moltes factures pendents a les capes socials més marginalitzades de treballadors i estudiants. És en aquests moments de revolució quan cadascú se les cobra a la seva manera. Els últims mesos centenars d'hipotecats han passat per les presons gregues pel sol fet de no poder abonar els seus deutes i això no s'oblida fàcilment.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Solstici d'hivern

Lluc Salellas
directa@setmanaridirecta.info

Fa prop de mig any escrivia en aquest mateix espai una apologia de l'estiu. Us convidava a aprofitar els espais de relació i de trobada que existeixen per aquells volts per enfortir llaços i lligams amb amics, companys i desconeguts i, així, traçar una xarxa que ens ajudés a avançar col·lectivament. Ara, sis mesos després, ja som a l'hivern. Gorres, bufandes, llums de tristor i hipocresia natalenca omplen els carrers de les nostres viles. L'horitzó sembla que s'amaga darrere la boira i els somriures es fonen enmig del gel de la rutina.

Ei, però no ens desesperem!!! L'hivern també té els seus espais d'escalfor. Cal que aprofitem les llars de foc, els radiadors i les estufes de butà per compartir els secrets més íntims, els moments de

reflexió o les panxes plenes d'aquells que, per aquestes dates, es dediquen a imitar la cria de garrins. Cal no oblidar i, encara diria més, cal aprofitar la xocolata desfeta, els gots de garnatxa i de ratafia, les innocentades, les retrobades amb aquells que segueixen la dita de *per nadal cada ovella al seu corral* i, perquè no, els somriures que ens regalem cada jorn.

I és que, sota els anoracs, les jaquetes i els mitjons de llana, encara que sembli mentida amb la foscor que envaeix el dia, hi continua havent vida i continuem sent els mateixos que quan anàvem nus per la platja. Si tenim la voluntat, l'humor i les ganes per gaudir dels altres, dels boscos pelats i de les muntanyes nevades, l'hivern pot arribar a superar l'estiu. I no estic parlant de la imatge de la família feliç. Em refereixo a potenciar i a viure amb més energia aquells

espais dels quals sabem que -en la nostra vida- hem tret profit durant aquestes setmanes. Seria una mena de *carpe diem*, però sempre tenint en compte els que ens envolten i el futur que anhelem.

En el meu cas, per exemple, ja us avanço que desitjo que arribi alguna sobretaula, l'akelarre de la Màquia, l'aniversari d'El Forn, l'excursió a la muntanya pertinent i les partides de botifarra una tarda avorridota. D'acord, potser això que us dic us sembla un sermó de Missa del Gall i un text plenament sobrer, però tingueu clar que res més lluny de la meua intenció. Simplement m'agrada pensar que un menjador d'un pis amb ambient pot arribar a tenir més màgia que una tarda en una cala de la Costa Brava a ple juliol, que la fred pot escalfar més que la calor o que hi hagut molts hiverns que hem guanyat el combat. Bon solstici d'hivern i *juntem-nos!*

. COM S'HA FET

Bé, ja només ens queda una setmana i haurem completat un altre any de DIRECTA... i ja serà el segon que fem tot sencer, de gener a desembre. Hi havia qui deia -nosaltres les primeres- que no duraríem ni quatre setmanes i-vés per on- ja en portem 119. El balanç d'aquest segon any és positiu. De cara endins, segur i, de cara enfora, sembla que també. Com a mínim, això és el que fa pensar el ritme de subscripcions que hem tingut aquest any. A veure, no hem fet cap esprint, però tampoc no hi ha hagut baixades importants del ritme de subscripcions ni allaus de baixes (malgrat la crisi). El ritme és fluïd, però constant: "no corris, que tinc pressa", "poc a poc i bona lletra", "de menys a més", "creixement sostingut", "la fàbula de la llebre i el cargol", "ascensió progressiva", "el creixement dels arbres"... i totes aquestes coses que s'acostumen a dir en aquestes ocasions. Total, que estem molt contents i animades de començar un nou any de treball seriós i compromès -setmana rere setmana- i comptem amb vosaltres, que sou la saba d'aquest arbre tan jove. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions
| Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Oriol Andrés

FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Ⓒ **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.
- Ⓓ **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Ⓔ **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Les Unitats d'Escolarització Compartida (UEC) –tot i que sovint són quelcom desconegut– també formen part del sistema educatiu català. Així doncs, fem un cop d'ull al paper que juguen les UEC dins aquest sistema, què són i quines són les seves funcions. Per altra banda, cal no oblidar que qui millor coneix les UEC són les persones que hi treballen cada dia i l'alumnat que hi assisteix. Per això parlem tant amb les treballadores de les UEC com amb el seu alumnat perquè ens expliquin quina és la seva visió d'aquestes aules.

CATALUNYA· LES UNITATS D'ESCOLARITZACIÓ COMPARTIDA DESTINADES A L'ALUMNAT AMB PROBLEMES D'ADAPTACIÓ VAN NÉIXER ALS 90

Les UEC: la part més amagada del fracàs del sistema escolar

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Sembla que, al nostre país, el debat sobre l'educació sempre està sobre la taula, ja sigui per discutir el model educatiu o per parlar de l'aplicació del procés de Bolonya. Del que no es parla tan habitualment és dels centres educatius on es treballa amb nois i noies amb problemes d'aprenentatge. Alguns d'aquests centres, anomenats Unitats d'Escolarització Compartida (UEC), juguen un paper força important –encara que a vegades desconegut– en l'educació de molts nois i noies.

L'origen de les UEC es troba, en un principi, a les aules-taller. Aquestes aules estaven destinades als nois i noies que –havent acabat l'escolarització obligatòria als catorze anys– havien d'esperar a tenir-ne setze per poder entrar legalment al món laboral. Amb la implantació, l'any 1990, de la Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu (LOGSE), que feia obligatori el període d'ensenyament fins als setze anys, aquesta situació canvia. L'obligatorietat de l'educació fa que apareguin situacions que –cada cop més– es veu que no poden ser resoltes pel propi centre educatiu i, per tant, necessiten d'una atenció especial. Així doncs, en aquell moment, el que es coneixia com a necessitats educatives especials (NEE) –i que, fins aleshores, havien estat vinculades a necessitats físiques i sensorials– se li afegeix el fet de no estar prou adaptat al que es coneix com a *medi escolar ordinari*. A partir d'a-

Les UEC s'han transformat en una escola per alumnes amb problemàtiques socials més que no en un lloc on reeducar l'alumnat

quí, el Departament d'Educació i Universitats –nom que rebia el Departament d'Ensenyament en aquells anys– dona via lliure a l'establiment de convenis externs de col·laboració amb certes entitats que s'encarreguen d'oferir activitats específiques per a l'alumnat amb NEE fora dels centres educatius. D'aquesta manera neixen les Unitats d'Escolarització Externa (UEE), que més tard –a partir del curs 2000-2001– s'acabaran convertint en les UEC. Aquestes comencen a funcionar el curs 97-98 a través de convenis amb deu entitats

Una de les portes de la Fundació Adsis, que acull una UEC entre les seves instal·lacions

que tenen un prestigi reconegut en el camp de la inserció laboral del jove.

Segons l'administració, l'objectiu d'aquestes unitats era la reeducació de l'alumnat problemàtic amb l'objectiu que, més endavant, pogués tornar a l'institut. De fet, escolaritzar l'alumnat en aquests centres suposa una escolarització compartida amb l'institut d'origen, ja que continua dependent d'ell a efectes acadèmics i administratius. El problema és que, un cop havien entrat en aquestes aules especials, el retorn d'aquests alumnes es feia molt difícil. El canvi de nom de UEE a UEC també va implicar –almenys en un primer moment– la potenciació per part de l'administració d'aquest recurs extern, amb la voluntat que els instituts de secundària (IES) treballassin més de prop amb les UEC. Malgrat aquesta voluntat, finalment les UEC s'han transformat en una escola per alumnes amb problemàtiques socials més que no pas en un lloc on reeducar l'alumnat perquè pugui tornar a l'IES. De fet, molts d'ells prefereixen aquestes aules que no pas tornar a les aules ordinàries.

Això ha fet que, actualment, molts dels alumnes que fa uns anys no haguessin causat cap mena de problema d'adaptació als IES avui dia es deriven directament cap a les UEC. D'aquesta manera, l'administració convergeix un

recurs puntual i extrem en quelcom habitual per molts dels alumnes amb problemes d'adaptació.

La derivació

Un dels punts importants durant aquest procés és la derivació, és a dir, quan i per què es decideix que un noi o una noia ha de deixar l'institut i passa a formar part d'alguna d'aquestes unitats. Eduard Micolau, coordinador de la unitat del Carmel, explica que la derivació "pot durar fins a sis mesos" i que, quan això es decideix, es fa una reunió "amb el o la jove i la família" perquè s'hi pugui matricular el més aviat possible. El procés que cal seguir en aquests casos és, en primer lloc, la demanda per part del tutor al psicopedagog del centre i a l'Equip d'Atenció Primària. Després, cal procedir a una anàlisi compartida de la situació de l'alumne. En tercer lloc, s'ha de dissenyar un pla de treball i fer-ne el seguiment i, finalment, cal derivar el cas concret a la Comissió d'Atenció a la Diversitat. De totes maneres, el procés de derivació pot arribar a ser un dels més durs que ha de passar l'alumne, ja que en un primer moment es pot sentir rebutjat per la seva comunitat escolar.

Però, malgrat les crítiques de segregació que pot generar en un primer moment el fet que existeixin les UEC, algunes de les persones que en formen

part activa posen de relleu qüestions que cal tenir en compte en el debat sobre la seva idoneïtat. Alhora de considerar la necessitat d'aquests centres, Carme Antó –coordinadora del grup de UEC de la Fedaia i gerent de l'Associació Educativa Vall del Terri, al Pla de l'Estany– afirma que "el professorat no està preparat per la situació dels joves a l'ESO" i, per tant, en molts casos, les UEC són quelcom positiu per molts nois i noies. Antó considera que, sovint, el problema de les UEC és la falta de recursos. De fet, segons Antó, el que fa el Departament d'Ensenyament és limitar-se a "regular la derivació i donar instruments de com s'ha de fer l'avaluació", però "no dona eines pedagògiques" perquè els professionals del sector puguin tenir una base per dur a terme la seva feina.

D'altra banda, com diu Antó, un dels problemes és que "no hi ha gaire

coneixement de com funcionen altres UEC" i, de fet, no saben si hi ha experiències similars a altres comunitats i països, cosa que dificulta l'aprenentatge mutu i l'intercanvi de les experiències acumulades.

Així, tot i ser força desconegudes, les UEC –encara que poc regulades i sovint mal finançades– formen part del sistema educatiu català. Segons l'Associació de Professionals de l'Educació Compartida (APEC) de Tarragona, les UEC estan en una situació de "solitud alarmant" i, moltes vegades, pràcticament "al marge del sistema educatiu". Per tant, reclamen una implicació més gran de les diferents administracions per fer front a aquesta realitat que –per bé que amagada– és innegable. Per l'APEC, les UEC han de deixar de ser una vàlvula d'escapament i passar a ser –com ja són a la pràctica– quelcom necessari pel sistema educatiu.

> De l'alumnat que es matricula a l'ESO...

- > un 80% s'adapta a l'ESO
- > un 17% té problemàtiques i rep una atenció especial amb projectes d'adaptació curricular (són derivats a altres serveis educatius durant un màxim del 40% del temps. El 60% restant el continuen passant a l'institut).
- > un 3% va a altres recursos extrems: UEC (1%, 1.200 alumnes), hospitals de dia i centres de privació de llibertat per menors.

, de dalt a baix

CATALUNYA · LES UEC PERMETEN QUE ELS ALUMNES AMB PROBLEMES D'ADAPTACIÓ CONTINUÏN EL PROCÉS D'APRENTATGE

“No vull tornar a l'institut, és un infern”

Jesús Hita Hidalgo
redaccio@setmanaridirecta.info

Es ho tenen clar: no volen tornar a l'institut d'origen, les seves normatives rígides i les classes poc estimulants. “L'institut és un infern”, ens diuen diversos alumnes de la UEC de la Fundació Adsis al barri del Carmel de Barcelona. “Quan vaig arribar aquí vaig flipar, perquè no s'assembla a un institut. Aquí pots sortir a l'hora del pati, pots fumar a fora... i a l'institut no ens deixaven fumar ni al pati. A la UEC ens permeten fer més coses” ens diu un. Però un altre el replica: “Però també estan més a sobre nostre, es fixen més en la nostra vida i ens truquen al mòbil si arribem tard”. Encara que no ho reconeguin obertament, també els molesta la poca atenció i suport que rebien per part del professorat de l'institut.

Encara que no ho reconeguin obertament, els alumnes de la UEC també els molesta la poca atenció i suport que rebien per part de l'institut

Però, quines característiques comunes tenen aquests joves? Com resumeix la pedagoga Xus Martín al seu llibre *Descarados*, “són alumnes que han fracassat a l'institut, absentistes escolars consumats que no mostren cap interès pel que se'ls ofereix allà i que, amb freqüència, es jacten de la seva actitud passota. Nois i noies que, a més de ser mals estudiants i de tenir problemes d'aprenentatge, són sobre-tot-adolescents conflictius als centres”. Baralles amb els adults i amb els seus companys, violació de les normes, consum de drogues i robatoris constitueixen el seu dia a dia en un

Una pedagogia per a adolescents inadaptats

Amb aquest afegit, Xus Martín subtítula el seu llibre *Descarados*, editat per Octaedro el setembre d'aquest any. El llibre és una crònica del dia a dia dels joves de la UEC de l'Esclat, al barri de Bellvitge de l'Hospitalet de Llobregat, des que arriben al centre fins que acaben un curs i s'acompanya de reflexions sobre les eines pedagògiques de l'equip educatiu. A la seva presentació, que va tenir lloc al Centre Cultural del barri el 6 de novembre, Xus Martín va destacar la capacitat del centre per crear vincles

Joves que assisteixen a la UEC de la Fundació Adsis al barri del Carmel a Barcelona

ambient que consideren hostil. Com destaca Martín, també coincideixen en les dades biogràfiques: famílies desestructurades amb problemes derivats del consum d'alcohol o drogues, famílies en condicions econòmiques precàries, malalties greus dels pares, habitatges precaris, familiars a la presó o relacionats amb activitats perseguïdes per la justícia, abandonament de la llar dels progenitors, etc. No obstant això, com afegeix Eduard Micolau -coordinador de la unitat del Carmel i educador de UEC des de fa deu anys-, durant els darrers anys també es troben amb joves que no compleixen aquestes característiques, joves que han arribat al país fa poc i que no s'han adaptat al ritme de l'institut. I

també joves amb patologies psíquiques. Encara que no disposen de dades actualitzades, la proporció de nois i noies és de quatre nois per cada noia, segons el Departament d'Educació.

L'adaptació curricular

Quan arriben a les UEC, els joves no se senten capaços de desenvolupar moltes de les habilitats amb les matemàtiques i el llenguatge de les persones de la seva edat i això els provoca vergonya i els crea barreres de comunicació. Per tant, el paper de les educadores consisteix a incentivar les seves capacitats i donar-los confiança, adaptant-se a les característiques de cadascú per poder vèncer aquestes barreres. Amb aquesta filosofia, les

matèries de la UEC es divideixen en les instrumentals (llengües, matemàtiques, ciències, informàtica, etc.) i els tallers. Aquests prenen una importància especial perquè els joves poden apreciar fàcilment els seus avenços i els educadors aprofiten per introduir-hi elements de les assignatures instrumentals. I és que, segons Martín, els joves de les UEC “tenen tan

La proporció de nois i noies a les UEC és de quatre nois per cada noia, segons el Departament d'Educació

interioritzada la seva condició de fracassats que rebutgen tot allò que tingui a veure amb l'institut”. A la UEC del Carmel, el jovent treballa en tallers de cuina, pintura i fusteria. A d'altres UEC podem trobar tallers d'hort, de mecànica de cotxes, de ceràmica, d'expressió artística, etc. Les educadores també poden conèixer l'evolució dels joves gràcies a les tutories de grup i individualitzades.

Pel que fa a l'avaluació de l'alumnat, les educadores de les UEC estan

en contacte regular amb els instituts d'origen per avaluar l'evolució dels alumnes. No obstant això, a causa de la manca de regulació, la tasca no és fàcil. Com reconeixia l'Associació de Professionals de l'Educació Compartida -APEC- de les comarques de Tarragona, el novembre de 2006: “Aquesta tasca d'adaptació que es fa als projectes perd qualitat en el moment que els continguts seleccionats no depenen d'una normativa o instrucció ben clara”. I afegeix: “No s'ha de perdre de vista que els alumnes tenen el dret de rebre una formació cultural bàsica que els capaciti per exercir com a ciutadans: el currículum, doncs, no és una qüestió ni marginal ni anecdòtica ni superficial. Per desenvolupar aquesta tasca amb rigor pedagògic, cal establir amb claredat quin és el referent curricular mínim que hem d'assolir”.

El títol de graduat escolar també forma part d'aquesta avaluació conjunta entre la UEC i l'institut d'origen. Alguns dels joves de la UEC del Carmel tenen clar que volen obtenir-lo, mentre que d'altres no hi donen gaire importància i algun altre està desitjant complir els setze anys per acabar l'escolarització obligatòria.

Després d'un màxim de dos anys a la UEC, tret alguna excepció, els joves acabaran la seva escolarització obligatòria. Alguns d'ells, arran dels lligams establerts amb les educadores, continuaran acudint-hi per obtenir ajuda o consell en les seves decisions.

ALBERT GARCÍA

CONDICIONS LABORALS · LES PROFESSIONALS DE LES UEC NO GAUDEIXEN DE LES MATEIXES CONDICIONS QUE ELS DE SECUNDÀRIA

Professors de segona, educadors de primera

Jesús Hita Hidalgo
redaccio@setmanaridirecta.info

Les professionals de les UEC i les tècniques del Servei de Diversificació Curricular del Departament d'Educació consultades per aquest setmanari estan d'acord en una cosa: la feina de les educadores està infravalorada si es compara amb el professorat de l'escola pública i concertada. Ara bé, discrepen a l'hora d'assenyalar l'origen de la problemàtica. El personal de les UEC destaca dos factors principals d'aquesta manca de valoració, les condicions laborals precàries i el poc suport pedagògic, i en responsabilitza el Departament. Pel que fa a les condicions laborals, el Departament creu que el debat s'hauria de traslladar al terreny sindical, entre les treballadores i les empreses i entitats que gestionen les UEC.

Acabat el curs escolar, moltes entitats no asseguren la continuïtat a les treballadores pel curs següent

I és que les professionals que treballen a les UEC no gaudeixen, ni molt menys, de les mateixes condicions laborals que les dels instituts de secundària. Més hores de feina i un sou que, en general, oscil·la entre els 1.000 i els 1.400 euros. Acabat el curs escolar, moltes entitats no asseguren la continuïtat a les treballadores pel curs següent. Però el gruix de les queixes del personal de les UEC té relació amb la solitud amb què consideren que desenvolupen la seva tasca. Segons un document de l'Associació de Professionals de l'Educació Compartida (APEC), "han de fer front a les dificultats intrínseques que suposa l'atenció dels joves i ho han de fer en una situació de solitud alarmant, pràcticament al marge del sistema educatiu".

Convenis de deu mesos

La feina dins les UEC està determinada per un condicionant que exemplifica molt bé la precarietat amb què aquesta es desenvolupa: el finançament de les entitats per part de l'Administració s'estableix en convenis de deu mesos en funció del nombre d'alumnes que hi estudiarien. Però el càlcul de les pagues, que hi són prorrate-

jades, afirma Blanca Diaz, del Servei de Diversificació Curricular, es fa per dotze mesos. Per Eduard Micolau, coordinador de la unitat que la Fundació Adsis té al barri del Carmel de Barcelona i educador de UEC des de fa deu anys, aquests diners són tan minsos que les fundacions i associacions que gestionen les UEC han de buscar finançament extra per poder desenvolupar la tasca educativa amb millors condicions. Les UEC municipals, tot i que normalment estan externalitzades, són les que compten amb menys recursos, ja que no gaudeixen d'aportacions privades.

En un document de l'any 2005, la Federació d'Entitats d'Atenció i d'Educació a la Infància i a l'Adolescència (FEDAIA) -que agrupa entre un 60 i un 70% de les professionals de les UEC d'iniciativa social i que dona servei a 450 alumnes- afirmava que el model de conveni a deu mesos és poc sostenible tant per les entitats com per l'Administració perquè no garanteix "un mínim de qualitat amb equips estables i dignament remunerats". Algunes educadores demanen que els convenis siguin de dos a cinc anys.

La previsió del Servei de Diversificació Curricular de cara al curs 2009-2010 és que el model de conveni entre el Departament i les entitats es canviï pel de concurs públic -cosa que, en el moment d'editar aquest reportatge, la FEDAIA no coneixia. Així ho regula la llei de contractes del sector públic de l'Estat (BOE 261 de 31 d'octubre de 2007) i les instruccions d'economia i finances de la Generalitat. El mes de maig hauria de sortir a concurs la gestió de les UEC. Aquest canvi, però, per si sol no suposarà un canvi de les condicions laborals. D'altra banda, cal assenyalar que enguany s'estan produint retards en la concessió de la subvenció dels convenis i, per tant, en el pagament de les nòmines a les educadores, que arribaran fins als tres mesos. El desajust es dona, segons Cristina Pellisé, del Servei de Diversificació Curricular, perquè la previsió inicial d'augment d'un 4,1% finalment va ser limitada per la Generalitat a un 3% a conseqüència de la crisi financera.

ALBERT GARCÍA

El primer objectiu de les UEC és "salvaguardar l'individu"

Una educació global

Carme Antó, coordinadora del grup de UEC de la FEDAIA i gerent de l'Associació Educativa Vall del Terri, al Pla de l'Estany, es queixa que el Departament els nega les dades de les UEC "per dificultar la seva relació". Podria ser una dada subjectiva, però el fet és que a la web del Departament d'Educació hom no pot fer una cerca de UEC i sí que podria fer, per exemple, una cerca de centres d'Educació Especial. A l'hora de convocar unes jornades, per exemple, tenen dificultats per adreçar-se al conjunt de les educadores. Segons ens expliquen les educadores

entrevistades, les UEC són les que, mitjançant la coordinació, els documents, les jornades i els seminaris, han anat definint les seves pròpies metodologies educatives.

La tasca d'una UEC no es limita només a aspectes acadèmics, sinó que s'estén sobretot a allò social, "el punt més feble del sistema educatiu". Per Eduard Micolau, l'objectiu és, en un primer moment, "salvaguardar l'individu, que se senti vinculat a un grup d'amics i educadors, millorar la seva autoestima". Més tard, s'ofereixen les eines adequades, individualitzades, per a la seva orientació. "Anem pas a pas, avaluant

de manera contínua. Que el jove es tregui el Batxillerat és important, però ho serà molt més que se senti motivat i que tingui autonomia per triar si vol estudiar o aprendre una feina". Segons Micolau, en un entorn tan fràgil i per assegurar la convivència dins d'una UEC, és essencial que hi hagi "diàleg, sinceritat i respecte". En aquest procés, també és necessari que les educadores estiguin en contacte permanent amb les famílies i busquin la seva implicació. També treballen en col·laboració amb entitats de capacitat i inserció laboral per respondre a les necessitats del jove en un determinat moment.

Algunes reflexions

La manca de recursos i el poc suport pedagògic és evident i no és patrimoni de les UEC, sinó que s'estén a tot el sistema escolar. Segons els sindicats, la LEC no incideix en aquestes problemàtiques. Per Eduard Micolau, per evitar que casos com els que un alumne sigui derivat a una UEC, s'hauria de fer una feina preventiva, des de la primària, detectant situacions que tindran conseqüències més endavant. Caldria també un treball a l'entorn de l'alumne, a les famílies, que impulsés les escoles de pares per donar-los recursos educatius. I pel que fa als instituts, tampoc tenen prou recursos per adaptar-se a les noves situacions socials: arribada de persones amb altres cultures, dificultats de conciliació laboral, etc.

Per Cristina Pellisé el problema no són els recursos, sinó que és estructural, té més relació amb una crisi de valors i amb la qüestió del model d'escola. Pellisé pensa que, amb la crisi econòmica, els problemes d'adaptació dels alumnes augmentaran i creu que alguna cosa no funciona. Segons Carme Antó, "el sistema hauria d'aprendre més del sistema de les UEC, més adaptable a les necessitats dels alumnes".

Però caldria que ens preguntéssim si el sistema escolar tindria capacitat per adaptar-se a aquest model educatiu. Les UEC són un recurs extrem i curt però apunten algunes línies que s'enfronten al model educatiu: més supridor de possibilitats en lloc d'imposar prioritats, més impulsor de les capacitats individuals en lloc d'adaptar l'alumne al model social.

> El model d'intervenció de les UEC: una resposta de qualitat

Amb aquest títol s'anuncien les terceres Jornades d'UEC, organitzades per la FEDAIA, que es duran a terme el 19 de desembre a Barcelona. Després de les presentacions, tindrà lloc una ponència sobre una experiència similar a les UEC al País Basc. I és que, per regla general, les educadores d'aquí no saben com s'està treballant en altres indrets. Seguidament, els participants de la jornada es repartiran en tallers per debatre sobre problemàtiques comunes de la feina a les UEC.

+ INFO

Secretaria Tècnica de la FEDAIA
Horari de 10 a 14h. i de 15 a 17h.
Tel. 933 367 265
www.fedaia.org

PUBLICITAT

PORQUE NO TODOS LOS PECES
BEBEN DEL MISMO RÍO...
SI ESTA NAVIDAD VAS A REGALAR
QUE SEA DIAGONAL

de regalo
este maravilloso
delantal

¡CON TODAS
LAS SUSCRIPCIONES!
entre el 27 de noviembre y
el 30 de enero

y entrarás en
el sorteo de esta
bicicleta
urbana

Más información en: www.diagonalperiodico.net

, impressions

Jorge Moruno Danzi · Sociòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Postfordisme i la necessitat de les 65 hores

El 19 de desembre es votarà al Parlament Europeu la sonada directiva de les 65 hores, davant la incredulitat de gran part de la població que, en principi, rebutja la idea de la seva hipotètica posada en pràctica. Un assumpte que potser no té la rellevància social i política que es mereix i al qual se suma un context de crisi global que, sens dubte, no dona llum de cara a millorar la situació dels treballadors i treballadores.

Les 65 hores i la directiva de la vergonya són la tapadora jurídica amb la qual intenten controlar, dividir i constrènyer les multituds contemporànies

El motiu d'aquesta directiva neix, d'una banda, de la necessitat de modelar una mà d'obra que tingui el menor índex de llast possible a l'hora d'acceptar condicions de flexibilitat, dinamisme i submissió, virtuts que ja són imprescindibles per a la producció postfordista. Esdevé prioritari redibuixar el mapa dels drets laborals amb una directiva on la relació capital-treball es desregula i, a conseqüència dels contractes, adquireix un caràcter purament privat entre empresa i treballador i

elimina tot rastre col·lectiu de la producció.

En segon lloc, la directiva s'incriu en un context amb un clar tint neoliberal, que el capital europeu tendeix a agreujar quan mercantilitzava la gestió dels serveis públics com l'educació, la sanitat o els transports. Sotmet a la lògica del benefici els últims reductes verges que formen part del patrimoni comú i col·lectiu de les persones i genera un fort impacte sobre grans capes poblacionals a les quals es dificulta l'accés als béns bàsics.

Tant les 65 hores com la directiva de la vergonya contra els migrants, guarden entre elles una

estreta relació funcional, ja que serveixen de tapadora jurídica per intentar controlar, dividir i constrènyer les multituds contemporànies i equilibrar els fluxos i els temps del treball viu. Ambdues actuen com una pròtesi avançada que millora i atorga nous drets al comandament capitalista, que tracta de sotmetre desesperadament les subjectivitats que ja no pot disciplinar, sinó únicament marcar, neutralitzar i controlar.

Això no implica que d'un dia per l'altre l'escenari laboral canviï per complet. Possiblement hi hagi un procés gradual i heterogeni que, poc a poc, dibuixi un mapa laboral

europeu on -amb el temps- s'arribi a naturalitzar una realitat constituïda com a linial i anacrònica, igual que avui dia la temporalitat és un ingredient quotidià per les noves generacions.

Són els treballadors emergents -que ja no gaudeixen de convenis col·lectius fordistes que garanteixen certa estabilitat- els que patiran de ple la directiva en desfilar les malles protectores de les que gaudia el proletariat quan vivia tancat a la fàbrica amb el capital. Mantenint la capacitat negociadora i de pressió per convenis que, (sense ànim de revocar temps passats de manera gloriosa) sí que aportaven certa

seguretat de poder planificar les seves vides.

Ens diuen que serem agents lliures (Bifo, *La fàbrica de la infelicitat*) i que, sense cap mena d'intermediari, salparem per les aigües del mercat amb l'única eina de posar en venda les nostres capacitats individuals, a costa que el que oferim sigui prou escàs per aconseguir una relació contractual favorable. Però, en un món dominat pels compradors (capital), serem molts els que ens ofegarem i el nostre oxigen per sobreviure estarà enverinat en ser lliurement coaccionat per acceptar jornades i condicions degradants.

La directiva sotmet a la lògica del benefici els últims reductes verges que formen part del patrimoni comú i col·lectiu

El capital hegemonitza la fal·làcia segons la qual el material dels maons que edifiquen les nostres relacions són individuals i privats però, paradoxalment, per funcionar, ell mateix necessita parasitar la nostra producció construïda col·lectivament. En una societat com la nostra on l'acumulació de capital tendeix a residir dins un marc europeu, les lluites futures -i especialment les que es lliuren contra les 65 hores- s'han d'enfrontar al camp de batalla on es juga la realitat, que no és altra que Europa.

Raimundo Viejo Viñas · Activista i professor de Teoria Política
opinio@setmanaridirecta.info

La CUP o les CUP?

Recentment, una amiga m'ha enviat una invitació per afegir-me a un cibergrup que es diu *Volem les CUP al Parlament* i que té per objectiu donar suport a una candidatura de les CUP per les properes autonòmiques. Entre les intervencions del fòrum d'aquest col·lectiu, una participant s'interrogava irònicament: "Quina de les CUP ha d'anar al Parlament? La de Manresa? (...) És que, com que dieu *les CUP*... no sé quina serà". Més enllà de la broma o dels termes del debat estratègic en què es mou generalment la qüestió, el problema de fons és més rellevant, estructural i decisiu per al futur de la política de l'antagonisme de nació

catalana del que pot semblar. En efecte, no es tracta de saber coses com si ara ja hi ha prou forces, ni tampoc de si entrar al Parlament farà avançar la resta. Al contrari, el problema estratègic real està molt més lligat a l'absència d'una reflexió seriosa sobre el federalisme, el vincle federal i el que aquest comporta per a les singularitats que el formen (no és casual, invertint la ironia, que les CUP no puguin ser presents al Parlament sense deixar de ser les CUP).

Simpptomàticament i significativament, abans d'haver assolit l'articulació federal de l'àmbit territorial del Parlament, s'està proposant ja la integració en un

La qüestió no és tant com créixer, sinó com decreixer: com articular una alternativa des d'un paradigma distint

nivell de govern supralocal de l'Estat, com si això no tingués una doble implicació altament rellevant: per una banda, d'assimilació a unes regles del joc dissociades de la democràcia directa i, per altra, de déficit de legitimitat respecte a les altres localitats potencialment constituents del procés que mou les CUP.

El que s'està evidenciant amb aquest debat, doncs, és una profunda incomprensió del sentit de les transformacions de l'estructura de la sobirania en un món global, com si encara fos possible fer abstracció de la lògica que impulsa des de fa anys l'obsolescència de l'estat-nació, cap a dalt (G-20, G-8, etc) i

cap a baix (les CUP, sí, però també altres candidatures equivalents i inscrites en la mateixa dinàmica de moviment).

Però, de la mateixa manera que la lògica capitalista es funda en el creixement econòmic, la lògica de la sobirania moderna es basa en una concentració cada vegada més gran de poder polític. La qüestió, doncs, no és tant com créixer, sinó com decreixer. Com articular una alternativa des d'un paradigma distint, capaç d'explorar les possibilitats presents des del vincle federal i no des de l'afirmació d'un sobirà que es constitueixi en l'eradicació de les singularitats nacionals.

Mariona Parra Casanova · Secretària d'Acció Social de la CGT
opinio@setmanaridirecta.info

Càmeres

Vivim en una societat que cada cop s'acosta més a l'univers orwellià de 1984... Rellegint les pàgines d'aquesta novel·la, s'arriba a la desagradable sensació que, en el fons, no estem tan lluny dels sistemes de control feixucs i esclavitzants que s'hi descriuen, ni tampoc de les mentides que es fan veritat a còpia de repetir-les des dels diferents àmbits del poder. De fet, el que Orwell denunciava en aquest famós llibre no deixa de ser una premonició del que són els nostres temps, però amb la llosa afegida que n'hem estat avisats i, malgrat tot, hi caiem cada cop amb més resignació i cada cop amb menys capacitat per sorprendre'ns.

Fa uns anys vam acceptar que alguns carrers de les nostres ciutats s'omplissin de càmeres de vigilància. En una primera fase, ens vam trobar amb càmeres que controlaven

En una primera fase, ens vam trobar amb càmeres que controlaven sobretot les entitats bancàries, però cada cop en podem trobar més als espais públics

sobretot les entitats bancàries, però cada cop en podem trobar més als espais públics. Així, la presència d'aquests sistemes de control modern s'ha anat estenent amb el temps (són més discretes que els mètodes

tradicionals), fins al punt que les hem acabat integrant com un element més del paisatge urbà.

Actualment, fins i tot trobem normal que s'instal·lin càmeres de vigilància als centres públics de secundària. Càmeres que, tal com expliquen els defensors acèrrims d'aquesta mesura, ho retenen tot: els espais, les persones i fins i tot els moments... *El germà t'aguaita*,

La convivència als centres de secundària passa a ser competència de les càmeres

recorden constantment a la comunitat escolar la presència d'aquests aparells. I com que ningú no pot escapar de la mirada del Gran Germà, cal que actuem com s'espera de nosaltres. Si no és així, n'hauréu d'acceptar les conseqüències.

El debat que s'estableix amb aquesta mesura és, en primera instància, la dicotomia entre seguretat i llibertat. Com en altres ocasions, se'n ha venut el discurs que fins i tot en un espai públic com l'escola ja no hi podem estar segurs i, per tant, es fa necessari que establim els mecanismes adequats perquè no s'escapi res a la Policia del Pensament. Aquest control implica una pèrdua de llibertat, és clar, però cal que ho acceptem de bon grat perquè, en el fons, és quelcom que ens beneficia individualment i socialment. És a dir, en nom de la seguretat restablerta queden justificades totes aquelles mesures que ens fan una miqueta menys lliures, ja que atempten de ple contra el nostre dret a la intimitat. En l'àmbit escolar,

JORDI BORRÀS

però, ens podem plantejar un element més: així com el carrer és ple de *subjectes perillosos* com terroristes, delinqüents i antisistemes que estan decidits a destruir la nostra civilització, quin és l'element perillós als instituts de secundària? Hem de suposar que aquest element tan

perillós que justifica una mesura tan dràstica és l'alumnat, que segons sembla és cada cop més violent. No es pot negar que cada cop hi ha més malestar entre el professorat per la dificultat de fer la seva feina i per l'augment de l'agressivitat d'alguns alumnes. Però, com en tantes altres

ocasions, optem per la repressió com a base per resoldre els conflictes. Com en tantes altres ocasions, ens limitem a la via més senzilla: demanar més control.

El que realment compta és que tot el que facis serà observat detingudament pel Gran Germà, que jutjarà l'actuació de cadascú

Amb aquestes càmeres de vigilància, el que estem transmetent és que no té sentit continuar plantejant educar en els valors, ja que no donem importància a la reflexió ètica com a procés per aprendre a conviure amb els altres sense que hi hagi un element repressiu que ens hi obligui. Estem substituint aquest aprenentatge ètic al voltant de la conducta per una càmera de vigilància. El que realment compta és que tot el que facis serà observat detingudament pel Gran Germà, que jutjarà l'actuació de cadascú. La convivència als centres passa a ser competència de les càmeres de seguretat.

Però sobretot estem educant en la idea que aquest control social és positiu per la convivència i que és necessari retallar drets individuals en nom del benestar col·lectiu. Eduquem en la idea de normalitzar que la nostra vida sigui vigilada. D'aquesta manera acabarem acceptant, com diria el mateix Orwell, que *la llibertat és esclavitud* i que això és tan cert com que *l'esclavitud és llibertat*.

Eulàlia Sánchez Carrera · Politòloga i estudiant de Periodisme
opinio@setmanaridirecta.info

1 de desembre, una guerra entre dues ètnies

L'1 de desembre és el Dia Nacional de Romania. Per una banda, és una festa molt important pels romanesos, però aquest dia també representa una derrota històrica pels dos milions d'hongaresos que viuen a l'Estat romanès.

L'1 de desembre de 1918 suposa, per uns, la unificació de Romania i, per uns altres, la caiguda de l'Imperi austrohongarès. Després de dos anys, amb el Tractat de Trianon, els aliats de la Primera Guerra Mundial van decidir l'estatus de Transsilvània i van definir les noves fronteres entre els estats d'Hongria i de Romania. Transsilvània va esdevenir territori romanès.

Csikszereda és una petita ciutat de 40.000 habitants al centre de

l'actual Romania, a la regió d'Harghita. El 85% del total dels habitants de la regió (uns 320.000) són hongaresos que viuen a l'Estat romanès, anomenats *magiars*. Aquest territori té autonomia en educació, per exemple. Els magiars tenen escoles i representants al Parlament de Romania. La majoria de magiars tenen mala relació -o cap- amb els romanesos, que els odien pel seu concepte centralista d'un Estat uninacional com el de França. I als magiars tampoc els agraden els romanesos per la derrota històrica que implica el pacte de Trianon. Primer de tot, perquè Transsilvània era Àustria-Hongria abans de la Primera Guerra Mundial i, a més, perquè després de la Segona Guerra Mundial Romania va experimentar

Molts magiars van ser assassinats per defensar la seva cultura durant la dictadura de Ceausescu

42 anys de comunisme durant els quals la cultura hongaresa va ser totalment perseguida i reprimida per les dictadures de Gheorghiu-Dej i de Ceausescu. Els magiars no podien parlar la seva llengua ni escoltar música hongaresa ni llegir llibres en hongarès. Molts magiars van ser assassinats per defensar la seva cultura.

A Csikszereda es pot respirar l'aire més fred de Romania i també el nacionalisme magiar. Però el nacionalisme, en les dues ètnies, es transmet a través de la religió. Csikszereda és molt coneguda per Csíkksomlyó, l'indret on, durant la Pentecosta, hi ha la peregrinació de catòlics de tot Romania i Hongria. És com Santiago de Compostel·la. I és al·lucinant veure que en una

ciutat de 40.000 habitants hi arriben 500.000 catòlics d'arreu amb banderes hongareses i cants patriòtics. La majoria d'hongaresos són catòlics o protestants, mentre els romanesos són ortodoxos. L'Estat de Romania dona molts diners a l'Església ortodoxa i es construeixen moltíssimes esglésies ortodoxes monumentals al costat o al davant de les antigues esglésies gòtiques catòliques hongareses com a provocació. Tot i que, durant el comunisme, totes les religions es van prohibir, molts crítics mantenen que les posicions més importants de l'Església ortodoxa -com el Patriarhat (el Papa ortodox)- van estar relacionats amb la *Securitate*, la policia del règim del dictador Ceausescu.

, impressions

. A LA CANTONADA

PROGRAMARI LLIURE

La llibertat d'escollir i la dependència tecnològica

Jordi G. Llubra

Quan s'adquireix programari propietari, l'usuari queda presoner d'un únic proveïdor. Normalment no es poden fer modificacions als aquests programes i utilitzen formats propis inutilitzables per altres programes. Això crea una dependència d'un únic proveïdor, a qui s'hauran de comprar les noves versions i ampliacions del programa. En el cas del programari lliure, és més fàcil de fer el canvi entre un i altre programa, a més que hi ha un gran nombre d'empreses per escollir a l'hora de fer la instal·lació, el manteniment, les modificacions, etc. Les empreses es veuen obligades a donar un servei de qualitat i a baix preu i, si no, perden el client. En el programari propietari, una vegada atret el client, se'n pot abusar amb preus alts, sabent que és difícil que pugui canviar de proveïdor.

Si una empresa de programari propietari tanca, totes les persones que utilitzaven els seus programes queden sense la possibilitat de rebre cap tipus de suport pel programa ni d'adquirir noves versions, solucions d'errors, etc. En el programari lliure, si un programa es deixa de desenvolupar, hi ha altres persones o empreses que poden continuar el seu desenvolupament.

Aquesta dependència d'un sol proveïdor és especialment important a les administracions públiques, que han de garantir que les dades informàtiques que tenen siguin accessibles per tothom i en qualsevol moment mitjançant l'ús d'estàndards públics. No hauria de passar que, per accedir a dades de l'administració, els ciutadans es veiessin obligats a utilitzar un determinat programa comercial. A l'Estat espanyol hi ha una llei que obliga que tots els serveis que ofereixen les administracions públiques compleixin els estàndards. Tot i això, a vegades, es troben pàgines web d'institucions públiques que presenten problemes si no s'hi accedeix amb el navegador de Microsoft.

A més, si s'utilitzen programes dels quals no es té el codi, mai no es pot estar segur del que fa el programa amb les dades introduïdes. Si hi hagués instruccions al codi per facilitar l'accés a les dades, des d'un altre ordinador d'una persona o organització concreta, mai ho sabria el que està utilitzant el programa. Això pot suposar un perill greu als llocs on es treballa amb dades confidencials, que fins i tot pot comprometre la seguretat dels ciutadans.

Les empreses que desenvolupen programari propietari generalment són multinacionals nord-americanes. Això crea una dependència tecnològica de tot un país respecte un altre. El programari lliure pot incentivar la creació d'una indústria informàtica nacional que treballi amb serveis relacionats amb aquest programari lliure.

Un altre avantatge del programari lliure és la possibilitat de traduir-lo lliurement a qualsevol llengua. Les grans empreses només fan una traducció si els surt rendible i no fan traduccions a llengües amb pocs parlants o que ja n'entenen una altra, a no ser que algú els la pagui. La Generalitat de Catalunya va firmar uns contractes amb Microsoft per la traducció d'alguns productes. Quan surt una nova versió i no es torna a pagar la traducció, es perd tot el treball fet anteriorment. Si s'aposta pel programari lliure, la mateixa administració pot encarregar la traducció a alguna empresa local i aprofitar el treball fet per les futures traduccions. Molts dels programes lliures més coneguts ja han estat traduïts al català (i a moltes altres llengües amb menys parlants) per voluntaris. Així que, en general, el programari lliure està traduït a moltes més llengües que el propietari i, si no ho està, sempre és possible de fer-ho.

. EL CIGALÓ

"Totes les dones patim la mateixa violència"

Felisa Tamaia - Dones contra la Violència

Fa més de vuit anys que va arribar a Tamaia, on ara fa de mentora. Comparteix el seu temps entre el grup i Ca la Dona.

Lèlia Becana

Per què hi ha tant de victimisme als mitjans quan es parla de la violència contra les dones?

Sí que se'ns presenta sempre com a víctimes, però és que la gent no ha reflexionat i jo ho entenc. Fins que no vaig fer la meua teràpia, jo tampoc no hi havia reflexionat.

I quina seria aquesta reflexió?

A les dones se'ns educa amb uns rols que la societat vol mantenir. Les dones parlem des d'aquesta posició de víctimes perquè se'ns ha educat per fer-ho així. La majoria de les vegades no som conscients d'aquesta victimització.

Fins que no vaig arribar a Tamaia i m'ho van explicar, des d'una perspectiva feminista, jo tampoc ho vaig entendre: totes les dones patim la mateixa violència. Per tot arreu es desprèn violència: a les pel·lícules, al llenguatge, a qualsevol conversa... Has d'estar sempre pendent. I no ens afecta una per una, sinó a totes en conjunt.

Quina és la part de responsabilitat dels homes en el tema de la violència? Hem fet la nostra reflexió i estem canviant actituds, ells encara no. Però m'agrada que hi hagi grups d'homes que es comencin a organitzar i a reflexionar.

Alguna cosa que vulguis afegir?

Fa uns dies he vist una imatge que m'ha semblat molt obscena: Zapatero i Rajoy junts al funeral d'un empresari basc. Per la mort d'una dona mai no han volgut donar aquesta imatge d'unitat i fer-mesa. M'ha dolgut molt.

cartes

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902 L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Carta al candidat a rector de la UAB

Coordinadora Obrera Sindical

Sr. Dr. Lluís Tort

Des de la Coordinadora Obrera Sindical-COS ens adrecem a vós com a màxim representant de la Universitat Autònoma de Barcelona per expressar-li el nostre rebuig més ferm a l'expulsió de la universitat de les 29 estudiants de la UAB expedientades per fer ús del seu dret d'oposar-se a l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (també conegut com a procés de Bolonya), que perjudicarà terriblement les ja minses possibilitats d'assolir uns estudis superiors de qualitat al jovent de les classes populars i treballadores del nostre país. I és que -entre moltes altres coses- farà gairebé impossible la compaginació d'estudis i feina, una qüestió essencial per cada vegada més i més estudiants del nostre país per poder sobreviure i tenir unes mínimes garanties de futur, etc. (i si amb això no en tenen prou, tal vegada, el fet que el pla Bolonya arraconarà encara més la nostra llengua i cultura catalanes els despertarà més simpaties, ja que, de moment, no s'ha vist gaire sensibilitat per la situació real de les persones afectades).

Aquests 29 joves, tots i totes, són membres de les assemblees de facultat, del Consell de Govern o de la Junta de Facultat de Filosofia i Lletres de la UAB.

Si s'arriba a la seva expulsió, estaran cometent un greu atemptat contra la llibertat d'expressió i un gravíssim precedent pel futur que estan preparant als nostres joves. I si amb això tampoc no en tenen prou, l'expulsió també constituiria una provocació contra el moviment universitari contra Bolonya (el millor

jovent, solidari, compromès i digne que han donat les nostres universitats públiques en molts i molts anys).

Per tant, els demanem que no firmin les expulsions, que les retirin i que obrin un diàleg real i seriós amb els i les estudiants.

El Vaticà es destapa

Lluís Parera, Hospitalet de Llobregat

Ho he sentit a la tele i no m'ho podia creure. Ho he llegit a Internet (als webs d'alguns diaris prestigiosos) i ja no m'ha quedat més remei que creure'm'ho: el Vaticà rebutja despenalitzar l'homosexualitat a 90 països, una proposta de França a la ONU.

Això es equivalent a dir que el Vaticà està d'acord amb la repressió, empresonament, tortura i mort de persones de carn i ossos com vós pel fet que entenen la seva vida anímica d'una manera distinta a la que ells volen. I ho fan amb l'excusa que es crearan noves discriminacions. És que el dret de les persones a la pròpia vida i integritat física pot discriminar algú? És que el dret de ser homosexual provoca cap discriminació? No. La resposta és no. Senyores i senyors, pensin quan vagin a missa, quan col·laborin amb aquesta gent que tenen per líder indiscutible el manaire del Vaticà, que ens recorden el seu manament "no mataràs", que estan participant de la misèria i fins i tot mort de milers de persones i que, potser, entre elles, algun dia, hi podrien haver els seus fills.

Les mentides de la crisi

Bruna Pou, Barcelona

Diuen que Nissan ha de tancar perquè té pèrdues. És mentida. Nissan ha tingut un catorze per cent de beneficis a nivell global i és sabut per tothom que els cotxes que fabrica a l'Estat espanyol no els ven en territori estatal. El que fa Nissan és, simplement, traslladar la producció al Marroc, on els drets laborals encara són pitjors que aquí (i això que tampoc no podem tirar coets). I Montilla se'n va de viatge al país nipó amb els nostres diners a fingir que negocia... Però si ja està tot pactat i repactat!

Audi, en canvi, reconeix obertament que ha tingut beneficis. És clar, els cotxes de gamma alta no noten un descens molt notable. Els rics continuen essent-ho. I poden continuar comprant el que no els cal.

I Sony... un dia diu que congela salaris (hi ha milers de treballadors i treballadores a qui mai ningú no ha pujat l'IPC, però en canvi sí la retenció de l'IRPF) i l'endemà parla d'acomodar. Per què? Perquè quan hi ha crisi no calen tres televisors en una casa on viuen tres persones? Perquè diuen que cal apostar per la innovació? I qui ho ha de fer, els treballadors amb els sous congelats? Quan traslladin la fàbrica a un altre país, quina excusa posaran?

I això tot és només tres exemples. Hi ha un trist etcètera que els segueix.

, així està el pati

L'exalcalde de Collbató podria
anar 10 anys a presó | PÀG. 11

L'alcalde Hereu no vol volun-
tari a la gossera | PÀG. 12

Noves tancades a les facultats
de Lleida i Girona | PÀG. 13

L'Ajuntament de Manresa aco-
miada 42 persones | PÀG. 16

QUECHUA

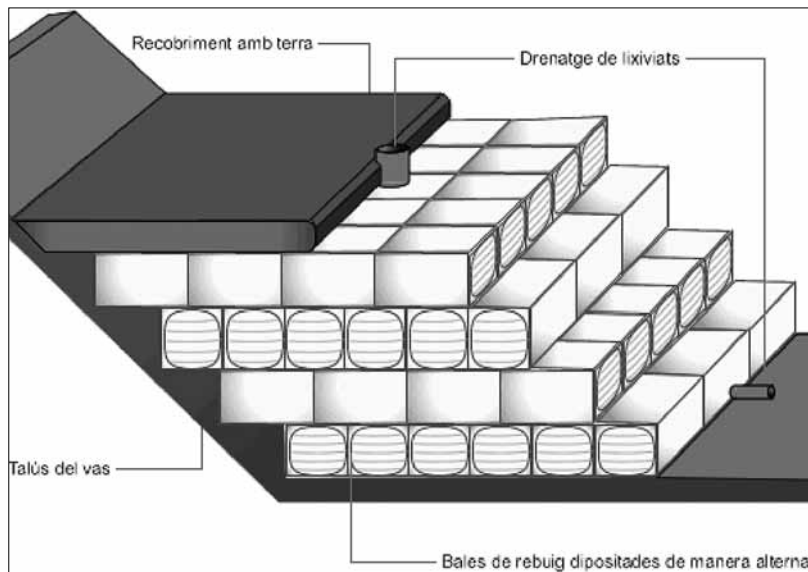
TERRES DE L'EBRE · ELS ECOPARCS BUSQUEN MUNICIPIS ON ABANDONAR INDEFINIDAMENT LES DEIXALLES COMPACTADES

La Generalitat vol enterrar milers de tones de brossa al subsòl de Pinell del Brai

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Agència de Residus de Catalunya està estudiant l'enviament de milers de tones d'escombraries metropolitanas al municipi de Pinell del Brai, a la comarca de la Terra Alta.

Les bales compactades d'un metre cúbic de brossa (precintades mitjançant una capa de plàstic blanc gruixuda) provindrien de les plantes de tractament de Montcada i Reixac, la Zona Franca i Sant Adrià de Besòs. Es tracta de brossa que procedeix directament dels contenidors de residus domèstics provinents de totes les poblacions de l'àrea metropolitana. L'alcalde del municipi, Pere Martí (CiU), no ha volgut confirmar ni desmentir aquestes informacions, però sembla que l'indret on es podria materialitzar l'emmagatzematge d'aquesta brossa són les antigues mines d'argila del municipi. Aquesta explo-

A dalt podem veure l'estructura de les bales de deixalles previstes a l'argilera de Pinell del Brai. A la dreta, una grua a La Vallensana.

INTERNET

La família Sumarroca (fundadora de CiU) dirigeix EMTE, una de les empreses més interessades en el soterrament d'aquestes bales compactades

tació és propietat de l'empresa Puigfel SA, dedicada al material de construcció i el seu màxim responsable és Andreu Puigfel Bach propietari d'un luxós domicili al barri de Sant Gervasi (Barcelona). Pels que sí que resideixen al petit municipi de la Terra Alta, la notícia ha caigut com un gerro d'aigua freda. A la presència de centrals nuclears, parcs eòlics i comple-

xos petroquímics, ara hi hauran de sumar el soterrament de les deixalles generades a la conurbació de Barcelona. Es dona la circumstància que la família Sumarroca (històrica financadora i fundadora de Convergència i Unió) dirigeix EMTE, una de les empreses més interessades en l'exportació d'aquestes bales compactades (cogestiona els ecoparcs de la Zona Franca i de Sant Adrià de Besòs).

Ni el Departament de Medi Ambient ni el Consell Comarcal han negat aquestes intencions. Víctor Gimeno, delegat de Medi Ambient a les Terres de l'Ebre, només ha confirmat que s'està planejant l'emmagatzematge de residus de material de construcció, però no s'ha pronunciat sobre les polèmiques tones d'escombraries.

La Federació d'Ecologistes de Catalunya, per la seva banda, ja ha emplaçat l'Agència de Residus a des-

mentir aquestes informacions en cas que siguin falses, o a denegar-ne els permisos per la seva materialització en cas de ser certes. Els ecologistes manifesten que els criteris de proximitat i de suficiència dels plans presents i futurs de gestió de residus es contradueixen frontalment amb aquest projecte i consideren que seria una política "insostenible i aberrant".

Berta i la Vallensana

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ja va donar un cop fort a aquesta política de residus l'any 2005, quan va prohibir que es reomplís la pedrera Berta d'El Papiol amb aquestes grans bosses de brossa embolcallades de plàstic. La Generalitat, emparant-se en la literalitat del redactat d'aquella sentència, va interpretar que aquella prohibició no era extensible a d'altres casos i va estendre aquestes actuacions a La

Vallensana (serra de Marina) i la pedrera Elena (Cerdanyola del Vallès). En aquell moment, des de la Plataforma Vallès Net es va endegar una campanya de protesta intensa i es va editar un vídeo molt il·lustratiu amb imatges de l'ecoparc de Montcada i la pedrera de La Vallensana. En aquest document de denúncia es pot apreciar com, dins d'aquestes bales compactades, hi ha nombrosa matèria orgànica en procés de putrefacció que desprèn una pudor intensa, líquids i gasos tòxics.

Incineració i compactació

Els ecoparcs són gestionats per empreses privades com Fomento de Construccions i Contratas, Urbasor, EMTE o COMSA. Aquests agents privats avaluen les diferents línies de negoci a què destinen els residus i és que les deixalles s'han convertit en un element molt preuat per les

plantes cimenteres o per les empreses d'extracció de minerals. En el primer cas com a combustibles incinerables que generen energia, en el segon com a material per reomplir pous d'extracció i pedreres. Ara mateix, el Departament de Medi Ambient i Habitatge només exigeix que aquesta brossa estigui compactada i embolcallada amb plàstic. Els equips de màrqueting dels ecoparcs han editat vídeos propagandístics d'aquest tipus d'actuacions on es veu la replantació d'un bosc just al damunt dels milers de tones de deixalles. El que no s'explica en aquests vídeos és que el subsòl d'aquest bosc està ple de canalitzacions i tubs per evacuar els líquids tòxics i els gasos que supuren de la matèria orgànica existent a les bales compactades. Alguns estudis assenyalen que aquests efectes es poden allargar durant més de trenta anys.

, així està el pati

SANT FELIU DE LLOBREGAT · PROP DE 80 PERSONES PROTESTEN CONTRA LA MANIPULACIÓ DE LA INFORMACIÓ

L'Ajuntament promou un acte públic en benefici de la cimentera Cemex

Maia Riba
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) va acollir, el 2 de desembre, la jornada *La valorització al sector del ciment* organitzada per l'Ajuntament, la Generalitat i la cimentera Cemex. Davant d'aquest fet, la Plataforma Aire Net va convocar la població a manifestar-se contra la incineració de residus al municipi amb

Tots els ponents eren persones vinculades a la cimentera i partidaris de la incineració de residus

el lema *Informació o manipulació*. La Plataforma Aire Net, oposada a la incineració de residus que promou aquesta empresa, va ser exclosa de la participació de l'acte, ja que es va donar un marge de temps molt curt per trobar un ponent especialitzat que defensés els arguments ecologistes. Els membres de la plataforma van sol·licitar

l'ajuntament argüint que un ponent de la Generalitat no hi podria assistir. Finalment, l'altre ponent del govern català tampoc no hi va assistir i, per tant, el resultat va ser que tots els ponents eren persones vinculades a la cimentera, incloent-hi el provinent de la Universitat Rovira i Virgili, amb qui Cemex té signat un conveni de col·laboració. De les 150 persones que van participar a la jornada, una gran part eren treballadors de la cimentera d'aquesta població. Prop de 80 persones de Sant Feliu, Montcada, Pallejà i Martorell, on la incineració continua essent, per molts, un problema, van entrar a la sala amb les boques tapades amb esparadrap i amb pancartes que al·ludien a la manipulació i la manca de naturalesa participativa de l'acte.

La Comissió de Medi Ambient
De fet, Aire Net vol manifestar el seu rebuig a l'actitud del govern local respecte la Comissió de Medi Ambient que l'Ajuntament mateix va constituir a Sant Feliu -juntament amb la Generalitat- el mes de febrer passat. La plataforma ecologista afirma que l'objectiu d'aquesta comissió era crear un espai per fer el seguiment dels processos d'incineració de residus a la cimentera Cemex (coneguda com a Sanson) i que, al mateix temps, servís per obrir un debat amb la pretensió d'informar i conscienciar la població de la qualitat de l'aire que respirem i de les

L'acte portava per títol 'La valorització al sector del ciment'

aportacions per reduir els nivells de contaminació mediambiental. Des dels seus inicis, s'han celebrat tres reunions de la Comissió de Medi Ambient, amb una progressiva baixada en la participació, i han culminat amb la preparació de les jornades del 2 de desembre. La majoria de les persones

presentes en aquesta tercera reunió van considerar que un acte d'aquest tipus no es podia improvisar, ja que ni Aire Net ni les associacions veïnals n'havien tingut notícia. Ben al contrari que l'Administració i els representants de Cemex, que van reconèixer que feia prop de tres mesos que ho pre-

paraven. Dies després i per telèfon, l'alcalde Juan Antonio Vázquez va insistir a dur a terme les jornades, amb la participació d'Aire Net o sense, a la vegada que va oferir fer unes altres jornades el 22 de gener.

Un exemple de participació
La plataforma Aire Net acusa al govern de manipular un acte que es pretenia mostrar com a exemple d'informació i participació i assegura que

Es van fer servir mitjans públics per fer un acte propagandístic en benefici de la cimentera i els seus interessos

durant el procés de les proves pilot i de la tramitació de l'expedient de la cimentera per poder incinerar residus, l'alcalde va donar un altre exemple de desinformació als seus conciutadans. Aire Net afirma que s'han fet servir mitjans públics per tirar endavant un acte propagandístic en benefici de la cimentera i els seus interessos.

TERRA ALTA · LES EMPRESSES EÒLIQUES CONSTRUÏXEN SENSE QUE EL PROCÉS D'EXPROPIACIÓ HAGI ACABAT

Les obres del polígon eòlic comencen sense els permisos necessaris

Montse Aumatell
elcamp@setmanaridirecta.info

Cinc activistes de Jòvens de les Terres de l'Ebre es van encadenar a la seu de la Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, responsable del Departament d'Energia, el passat quatre de desembre per denunciar la construcció del polígon eòlic a la Terra Alta. El dia següent, a les sis de la tarda, sis membres de la Plataforma en Defensa de la Terra Alta (PDTA) van ocupar el Centre d'interpretació 115 dies -del Consorci Memorial de la Batalla de l'Ebre-, a Corbera d'Ebre, i s'hi van estar fins l'endemà al migdia, quan van sortir per anar a la concentració que hi havia convocada. Una setantena de persones es van manifestar pel centre del poble per denunciar l'inici de les obres de la central eòlica sense els permisos i els decrets necessaris en escenari de la Batalla de l'Ebre i es van dirigir fins a les obres. Allà es va llegir un manifest

i els propietaris de la finca van explicar: "Que no havien firmat res, que no els havien dit res de res i que els han tallat mig bosc, els prenen la llenya, aplanen el turó amb un gran terraplè i els foten la base d'un aerogenerador. Per la cara".

Jordi Lluç va recordar que els petits ajuntaments són pobres i, quan "els arriba una gran empresa i els promet quatre duros -que van del 0,5% a l'1% dels beneficis pels quilowatts produïts-, s'enlluernen". A més, en alguns pobles, l'empresa ha avançat diners a compte del permís d'obres.

El projecte

La Terra Alta és la comarca escollida per instal·lar el polígon eòlic més gran de Catalunya. El projecte consta de 185 aerogeneradors al llarg de 40 quilòmetres dins la comarca per, després, enllaçar amb les centrals eòliques de les comarques veïnes. Aquest nivell de concentració i la necessitat de construir una línia d'alta tensió per evacuar l'energia són algunes de

les motivacions que han dut a grups de gent de la comarca a organitzar-se per aconseguir la paralització dels projectes eòlics.

La plataforma va néixer ara fa vuit anys per aturar el primer projecte, que estava previst a l'actual cor del Parc Natural dels Ports. La declaració de Parc Natural de la zona afectada va aturar-lo, però -segons explica Jordi Lluç, membre de la PDTA- "en van anar sortint com bolets a tots els pobles de la comarca".

La Generalitat autoritza la destrucció dels escenaris de la Batalla de l'Ebre

Aquests projectes estan sobre la taula des de fa anys, però restaven aturats perquè un dels requisits exigits era que estiguessin situats a prop d'una línia d'alta tensió per poder evacuar l'energia generada. Les empreses promotores van crear un consorci -ALERTA- per construir-ne una. Aquesta línia d'alta tensió connectarà les diferents estacions transformado-

Membres de la PDTA al Centre d'Interpretació 115 dies

res de cada central eòlica. Així els cables que uniran els diferents molins passen per sota terra, justament, on hi ha una línia fortificada de 40 quilòmetres de l'escenari de la Batalla de l'Ebre amb moltes trinxeres, hospi-

tals de campanya, búnquers i, sobretot, els cossos de prop de 100.000 soldats sense identificar. De fet, fa anys que diverses entitats lluiten perquè tota la zona sigui declarada zona protegida.

ALBERT GARCÍA

, així està el pati

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT · MANIFESTACIÓ CONTRA LA IMPUNITAT POLICIAL EL 15 DE DESEMBRE A BARCELONA

L'assassinat de Pedro Álvarez segueix impune setze anys després

Ramon Vila
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Setze anys de lluita contra la impunitat d'un assassinat són molts o pocs? Si li preguntem a Juanjo Álvarez que, des de 1992, denuncia la passivitat institucional, judicial i policial en l'esclariment de la mort del seu fill Pedro quan aquest tenia vint anys, la resposta pot ser diferent que si li fem a l'única persona sospitosa, José Manuel S.F, agent de la Policia Nacional espanyola encara en actiu. Si la pregunta és si el temps passa ràpid, la resposta segurament també serà molt diferent per un i l'altre. L'assassinat de Pedro Álvarez prescriurà als 25

La plataforma ha rebut el suport de milers de persones i centenars de col·lectius

anys de la darrera acció judicial que va tenir lloc l'any 2000. El policia nacional, presumpte assassí de Pedro, és igual a la descripció que es va donar d'ell, les proves balístiques coincideixen amb les de les armes utilitzades per les forces de seguretat de l'Estat i

Mural d'homenatge al jove a l'indret del barri de la Torrassa on va ser assassinat

l'agent era assidu a la zona on van ocórrer els fets. El temps li devia haver passat lent després de ser detingut poc després d'aquell 15 de desembre de 1992 i que la titular del jutjat d'instrucció número 5 de l'Hospitalet decretés el secret de les investigacions i els familiars denunciessin repetidament que no s'estaven fent les proves suficients.

Després de set dies detingut, aquell policia nacional sospitós d'assassinat en Pedro probablement va respirar més tranquil quan es va decretar la seva exculpació per falta de proves fiables.

Quan passin aquests 25 anys, la família de Pedro Álvarez, amigues, amics i un ampli ventall de persones i

col·lectius que han recolzat la lluita contra els abusos de poder i la impunitat d'aquesta mort veuran com una de les seves aspiracions, és a dir, la condemna del culpable quedarà per sempre entre les carpetes dels jutjats. Aquesta plataforma que, any rere any, torna a reunir-se per preparar la campanya i organitzar els actes que recor-

den l'assassinat de Pedro "no decaurà en la lluita" -segons paraules de Juanjo Álvarez- per l'obertura de les investigacions. I és que, com afirma Álvarez, incansable assistent a manifestacions amb l'adhesiu de la campanya al seu pit, cada vegada hi ha més gent que dona suport a aquest esforç de no perdre la memòria i denunciar tot tipus d'abusos de poder. Com afirma la plataforma: "Encara que vam nedar a contra corrent i vam suportar moltíssimes pressions, durant aquests anys hem rebut el suport de milers de persones i centenars de col·lectius, cosa que ens ha fet avançar i agafar forces".

Setze anys després

Aquest any, les mobilitzacions del 15 de desembre es concreten en una oferta floral al migdia a l'indret on va ser assassinat Pedro -l'avinguda Catalunya de l'Hospitalet de Llobregat- i una manifestació a la plaça Universitat de Barcelona a les vuit del vespre. Tot això convocat amb 6.000 cartells i 8.000 fulls volants repartits per tota l'àrea metropolitana de Barcelona, principalment. Aquest mes de novembre, el ple municipal de Molins de Rei (Baix Llobregat) va aprovar una moció on apostava per la reobertura del cas i demanava explicacions al responsable polític del Departament d'Interior, Joan Saura, per no reunir-se amb la família, que ho havia demanat a principis de 2007.

COLLBATÓ (BAIX LLOBREGAT) · XAVIER RAVENTÓS ES PODRIA HAVER APROPIAT MÉS DE 75.000 EUROS DE L'ERARI PÚBLIC

La fiscalia demana deu anys de presó per l'exalcalde acusat de corrupció

Xavier Miquel
redaccio@setmanaridirecta.info

La fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya demana deu anys de presó i catorze d'inhabilitació per Xavier Raventós, exalcalde de Collbató. Els càrrecs que se li imputen són el de malversació de fons i un delicte continuat de falsedat documental. Raventós va ser alcalde de Collbató pel PSC des de 1995 fins a 2003 i, segons la fiscalia, "durant el període 2001-2003 i abusant de la posició que ocupava a l'Ajuntament de la citada localitat, va agafar de l'erari públic de Collbató la quantitat de 76.426,71 euros". L'Ajuntament actua a la causa com a acusació particular -que coincideix amb els criteris de la fiscalia-, però eleva la pena de presó fins als onze anys.

Els dos procediments

Segons l'acte de la fiscalia, Raventós -que també era regidor d'hisenda- va utilitzar dos procediments per malversar els diners de l'Ajuntament. Per una banda, l'alcalde hauria demanat als

funcionaris del departament comptable de l'Ajuntament l'entrega de diners en metàl·lic, sense presentar mai cap justificació. Mitjançant aquest sistema s'hauria apropiat de 7.982,12 euros. L'altre mecanisme que hauria utilitzat l'alcalde era la falsificació de rebuts a nom de diferents creditors de l'Ajuntament. Així, hauria obtingut els diners en metàl·lic sota el pretext de l'entrega en mà al seu destinatari, que mai hauria rebut els pagaments o només n'hauria rebut una part. Després, per justificar les partides davant del departament de comptabilitat, Raventós hauria falsificat la signatura dels diversos creditors. La fiscalia considera provat que, a través d'aquest procediment, va aconseguir 68.444,59 euros. Així doncs, la fiscalia demana, pel delicte de malversació, una pena de 5 anys de presó, inhabilitació especial pel dret de sufragi passiu durant el temps de la condemna i inhabilitació absoluta durant nou anys. D'altra banda, i pel delicte de falsedat documental, demana cinc anys de presó, una multa de vint mesos a raó d'una quota diària de 20 euros i la

inhabilitació especial per treball o càrrec públic durant cinc anys. També demana la restitució de tots els diners a l'Ajuntament de Collbató.

Com es va destapar el cas

El 2003 hi va haver un canvi de govern a l'Ajuntament de Collbató i Elies Rogent, del Grup d'Independents de Collbató (GIC), va entrar al govern com a alcalde. Va ser aleshores que es va descobrir el desfalc de diners. Segons declaracions de Rogent per aquest setmanari, "hi havia empreses que ens deien que els devíem uns 18.000 euros". El ple de l'Ajuntament va decidir presentar una querrela contra l'exalcalde per unanimitat, però va acordar mantenir-ho amagat fins el mes de novembre passat quan, arran dels rumors que corrien pel poble sobre l'exalcalde imputat (i que parlaven d'Elies Rogent), el GIC va emetre un comunicat explicant el cas. El procés es troba a la sala del penal de l'audiència provincial de Barcelona i es preveu que hi haurà el judici els mesos de març i abril de 2009.

L'exalcalde de Collbató, intervenint en un ple

, així està el pati

MANRESA · OKUPACIÓ 'Petita victòria' en el quart aniversari de Can Cristu

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

La setmana passada els okupants de la casa Can Cristu van saber que s'acceptava el recurs a l'execució provisional de desallotjament. Els fets es remunten al mes de juny, quan es va dictar sentència de desallotjament de Can Cristu pel civil. Les okupants van recórrer la sentència i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, part denunciant, va demanar l'execució provisional de la sentència amb la finalitat de practicar el desallotjament abans d'analitzar i exhaurir el recurs presentat. En un primer moment, els jutjats van acceptar la petició d'execució provisional i van marcar el 8 de novembre com a data límit perquè les okupants abandonessin l'habitatge. Ara, però, el jutge ha acceptat el recurs i, per tant, l'execució de la sentència no es farà fins que aquest no s'hagi resolt. Les okupants de Can Cristu han valorat positivament l'acceptació del recurs, ja que així tindran un marge aproximat de mig any per poder sospesar el possible desallotjament. Una altra "petita victòria" que celebraran el proper 13 de desembre per celebrar el quart aniversari de Can Cristu amb una jornada plena d'activitats.

GRAMENET · TERRITORI El parc de La Bastida serà reforestat gràcies a la lluita veïnal

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

La lluita del veïnat de Santa Coloma de Gramenet en defensa dels espais naturals pot començar a donar els seus fruits. El pla que s'ha aprovat pel parc de La Bastida s'acosta molt més al que demanava la Plataforma per la Defensa de la Serra Marina i Can Zam que al projecte inicial de l'Ajuntament. La pressió de les entitats socials i la gran participació veïnal -reflectida, per exemple, en les prop de mil al·legacions que s'han presentat al pla inicial- han fet enrere el govern municipal. Després de dues sessions del Consell de Ciutat i de set sessions de debat amb diferents sectors com la Federació d'AAVV de Santa Coloma, les AMPA, associacions de joves i altres, s'ha dissenyat una proposta alternativa d'Àrea Residencial Estratègica (ARE) que respecta els acords de l'any 2001 entre entitats i consistori. Uns acords que preveïen la construcció de nous equipaments, la reforestació del 76% del parc i un projecte per la cobertura de la B-20. Dels 537 habitatges que s'havien de construir, se'n faran prop de 160. Malgrat tot, el veïnat no se'n refia: "Hem guanyat una petita batalla, però no volem cantar victòria", adverteix Maria Teresa Franco, de la Plataforma.

BARCELONA · EL CONSISTORI BARCELONÍ ASSETJA EL VOLUNTARIAT DE L'ESPÀI D'ACOLLIDA D'ANIMALS

L'expulsió d'una voluntària treu a la llum les condicions de la gossera

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

L'expulsió arbitrària de Sara Parrilla, una voluntària, de la gossera de Barcelona posa en entredit la transparència de la seva direcció i, de pas, les condicions de vida dels animals que acull el Centre d'Acollida d'Animals de Companyia, CAAC, segons l'Associació d'Amics i Voluntaris de la Gossera de Barcelona.

Sara Parrilla va denunciar l'abús d'autoritat a què ha estat sotmesa i ho va fer just quan l'Ajuntament presentava el nou CAAC, en el qual ha invertit nou milions d'euros. El 25 de novembre es va notificar la seva expulsió, tot i que no havia rebut cap avís per mal funcionament durant

La reeducació, fer exercici i la cerca de famílies adoptants queda totalment en mans dels voluntaris

els tres anys que feia que era voluntària al centre, al contrari del que els passa a nombroses companyes seves, que són advertides a la mínima, dins del que consideren un ambient d'assetjament al voluntariat. De fet, l'associació de voluntaris denuncia que reben "un tracte d'allò més denigrant" i "el comportament incívic endèmic" del director del CAAC -Alejo García- i de la directora de l'Agència de Salut Pública de Barcelona, Júlia Duran. La voluntària expulsada afirma que, des de l'àrea de Medi Ambient de l'Ajuntament de Barcelona, li han promès una solució, però que encara no ha arribat.

Voluntàries de la gossera municipal a les portes de les instal·lacions a Collserola

Amuntegament dels gossos

Els 170 gossos del centre passen 23 hores al dia tancats en gàbies petites. Algunes d'aquestes gàbies són d'un metre i mig quadrat, tot i que alguns dels gossos que hi viuen són força grans, com explica la pròpia Sara. L'Ajuntament, segons la mateixa font, només contempla l'alimentació i la medicació dels gossos, mentre que la reeducació, passejar, fer exercici i la cerca de famílies adoptants queda totalment en mans dels voluntaris.

La llista de voluntaris és llarga. Diàriament, dotze persones van al centre a fer aquestes tasques, mentre que el nombre de funcionaris per torn es redueix a la meitat, incloent els oficinistes i les persones que netegen. "Hi ha un veterinari al matí i un altre a la tarda, però de vegades no n'hi ha cap", segons la Sara, que afegeix que els voluntaris els ajuden en la seva feina perquè són qui coneix

els animals, qui està amb ells, qui veu si un gos s'ha fet mal o té algun problema. "En comptes d'agrair-nos l'ajuda, sembla que els molestem, que els donem més feina, ja que no paren de repetir-nos constantment que no som necessaris al centre, que els animals estan més tranquils sense nosaltres i que no necessiten sortir cada dia".

Pressions insuportables

Diverses persones han hagut de deixar el voluntariat, segons un comunicat de premsa d'aquest col·lectiu, perquè "no aguantaven més" la pressió d'alguns treballadors i, especialment, de la direcció del CAAC i de la pròpia Agència de Salut Pública. Molts no gosen denunciar la situació "per por de les represàlies, que acabarien afectant la vida dels gossos, com ha succeït amb l'expulsió de Sara Parrilla". La pròpia Sara havia rebut amenaces verbals per part d'un

dels funcionaris, segons la seva associació, i ara fins i tot se li ha prohibit l'accés al centre -tot i que és públic- quan ha intentat acompanyar alguna família d'adoptants.

D'altra banda, l'associació de voluntaris explica que la seva feina "és molt sacrificada, hem de tractar i recuperar gossos que provenen de situacions d'abandonament, maltractament o desnutrició i molts arriben amb un comportament agressiu", que alguna vegada es tradueix en mossegades. Aconseguir que aquests gossos recuperin la tranquil·litat i puguin conviure amb persones és tasca dels voluntaris i fins i tot alguns arriben a ser adoptats.

L'associació exigeix la readmissió immediata de la Sara i destaca que "l'Agència de Salut Pública i el CAAC no poden ser gestionats o conduïts per persones que no estimen els animals i que no respecten les persones."

Diego Barrera

La 'desobediència a Espanya' recorre de nou els carrers de la Vila de Gràcia

Un centenar de persones es van manifestar el divendres 5 de desembre pels carrers de Gràcia per protestar contra les sancions imposades a quatre veïnes antimonàrquiques, condemnades a pagar 300 euros de multa per "manifestació il·legal". La mobilització es va iniciar a la plaça Revolució sota el lema *A Gràcia continuem ultratjant Espanya*. Pel dret de manifestar-nos lliurement a les places i els carrers i va concloure amb la lectura d'un manifest davant l'ajuntament de la Vila. Al comunicat, l'Assemblea de Joves de Gràcia i Endavant

-col·lectiu on militen les persones represaliades- van agrair el suport mostrat per les 25 entitats convocants i van expressar la seva intenció de continuar manifestant-se "lliurement i seguint ultratjant l'Estat que ens nega els nostres drets democràtics més elementals". Els fets es remunten a la passada Festa Major del barri, quan els dos col·lectius esmentats van convocar una mobilització que reivindicava la desobediència contra l'Estat espanyol i que es va fer sense el permís de l'Administració.
NORA MIRALLES

, així està el pati

MATARÓ · EL TINT OPLIA EL DIPÒSIT DE 500.000 LITRES REGULARMENT PER FER ANAR LA MAQUINÀRIA

L'empresa Tints Mataró ha extret aigua de manera il·legal des de 2002

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

La matoronina Tints Mataró SL, fundada l'any 1989 per Lluís Galán Román, ha estat un referent dins el seu sector durant anys, així ho avalen diverses subvencions obtingudes de la mà d'entitats com el Centre Innovació i Desenvolupament Empresarial (CIDEM). L'empresari i gerent de la tintoreria matoronina va assegurar en una entrevista concedida el juny de 2006 a l'*Avui* que facturava 1,8 milions d'euros tot i que aquell mateix any, tot i el bon balanç econòmic de l'empresa, Lluís Galán no va abonar la paga extraordinària de Nadal a la seva plantilla.

Els treballadors han hagut de marxar sense cobrar entre 4.000 i 7.000 euros que han deixat de rebre en els darrers mesos

Dos anys després, a finals del mes de novembre de 2008, els treballadors van rebre una carta d'acomiadament on se'ls anunciava la fi del seu contracte laboral. Després d'un mes d'inactivitat per part dels operaris del tint i de llargues jornades de guàrdia a la fàbrica, Galán va repartir 60.000 euros entre els 22 treballadors que tenia donats d'alta. Cadascun d'ells ha rebut, doncs, uns 2.700 euros en concepte d'acomiadament, una xifra on no s'inclouen els prop de tres mesos que Tints de Mataró ha deixat a deure a la seva plantilla. Els treballadors han hagut de marxar sense cobrar entre 4.000 i 7.000 euros, que han deixat de rebre durant els darrers mesos. Segons han assegurat els acomiadats, l'empresari ha abaixat la persiana deixant un deute de prop de 600.000 euros a la Seguretat Social. Part de la maquinària del tint ha estat embargada així com un vehicle de l'empresa. D'al-

Galán, empresari lligat al PSC

Lluís Galán Román és el copropietari i fundador, juntament amb el seu germà Joan, de Tints Mataró SL. Militant del PSC de Mataró i membre de la plataforma Alcalde Barón, disposava de bones relacions amb l'excalde i actual diputat al Congrés, Manel Mas i Estela.

Tot i no aparèixer a les llistes del PSC als darrers comicis municipals de 2007, té presència en

Llarg recorregut de la canonada soterrada per on s'extreu il·legalment l'aigua de pou

tra banda, Tints de Mataró no ha perdut la seva seu d'operacions -situada al Carrer Abat Escarré 27-, ja que era de lloguer. L'empresa dels germans Galán Román -Lluís i Joan- pagava el lloguer de la fàbrica a Immoebis SL, una immobiliària que pertany a Sebastiana Matallana Cabeza, parella de Lluís Galán.

Segons ha informat Terra Verda, un col·lectiu anarcocologista del Maresme, Tints de Mataró es va quedar sense subministrament de la xarxa d'aigua a principis de setembre, però va continuar treballant prop d'un mes, tot i ser una fàbrica de tints i necessitar al voltant

L'empresa pagava el lloguer de la fàbrica a una immobiliària que pertany a la parella d'un dels propietaris

d'un milió de litres d'aigua diaris per funcionar. Alhora, alguns treballadors afirmen que tenien feina

per continuar treballant, però que poc a poc van veure com també se'ls va tallar el subministrament d'electricitat i gas.

El reconeixement que Tints de Mataró va rebre del CIDEM l'any 2006 per dissenyar processos de tintatge on s'estalviava el 60% d'aigua podrien tenir altres explicacions, més enllà dels estudis de recerca i desenvolupament (R+D).

Segons ha pogut saber la DIRECTA, Tints de Mataró ha utilitzat aigua de manera il·legal des de l'any 2002, quan va instal·lar una clau de pas per desviar l'aigua del comptador de la companyia de subministrament. Tot i alternar aquesta pràctica -utilitzada durant el cap de setmana- amb el consum d'aigua de la xarxa, l'empresa subministradora Aigües de Mataró ja havia detectat un consum molt baix i va procedir a una inspecció. L'única mesura presa per Aigües de Mataró va ser precintar les mànegues d'incendi i va fer el mateix amb el comptador de l'aigua per evitar-ne la manipulació.

Arran d'aquests fets, Lluís Galán va buscar noves maneres per continuar utilitzant l'aigua sense pagar. El propietari del tint va assabentar-se de l'existència d'un pou a la zona d'una nau propera, en aquella època regentada per Círculo de Punto SL. Finalment, la direcció de Tints de Mataró va arribar a un acord amb Círculo de Punto, situada al carrer Josep Calvet número 28, per la cessió d'aigua a baix cost, donada la proximitat d'ambdues fàbriques. Per poder transportar l'aigua van construir uns conductes que unien les dues empreses. Així doncs, quan Tints de Mataró volia omplir el seu dipòsit de 500.000 litres sense pagar, Círculo de Punto activava la bomba del pou situat a les seves dependències.

Cap a finals de 2007, Círculo de Punto va deixar la nau i la va vendre a La Botiga Immobiliària. És en aquest moment que Lluís Galán, davant la possibilitat de perdre el control del pou, lloga la nau que ha deixat Círculo de Punto. Durant els mesos que dura aquest lloguer, Galán va aprofitar per fer el pou més profund i obrir una canalització per soterrar una instal·lació elèctrica que permetia activar la bomba d'extracció des de Tints de Mataró. Per últim, Lluís Galán va ordenar tapar el pou amb un mur, de manera que ara sembla que el recorbriment del pou formi part de la pròpia nau i el proper llogater de la nau no tindrà cap sospita de l'existència d'aquest pou.

Va fer el pou més profund i va obrir una canalització per soterrar la instal·lació elèctrica

Alguns treballadors han assegurat que la nau del carrer Josep Calvet 28 ha estat llogada per Galán fins a mitjans de novembre, moment en què els jutjats han ordenat el desallotjament de l'immoble per impagament.

Segons ha pogut saber aquest setmanari, un empresari tèxtil cordovès hauria adquirit part de la maquinària del tint per un valor de 60.000 euros, quantitat que coincideix amb la que Galán ha emprat per liquidar els seus treballadors. Amb aquesta operació, l'empresari de Còrdova, Jurado Marín (JUMA), passaria a explotar les instal·lacions del tint, amb els avantatges d'estalvi d'aigua que això significa.

BELLATERRA · BOLONYA

Guerra de filtracions per desactivar les ocupacions als campus

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Tot i les informacions difoses per TV3 i diversos mitjans de premsa escrita on s'assegurava que hi havia la intenció de desocupar parcialment algunes facultats de la UAB, les tancaades i la paralització del curs acadèmic continua a les mateixes aules i, a més, ara s'hi afegeixen noves ocupacions. De fet, està previst que la facultat de ciències s'hi afegeixi el dijous 11 de desembre quan els passadissos de l'Escola Superior d'Enginyeria Tècnica també seran escenari de les protestes. L'extensió territorial també es fa palesa. Les universitats de Lleida i Girona es van sumar a l'onada iniciada al campus de Bellaterra, la UB i la Universitat de València el dimarts 9 de desembre. Diversos estudiants que participen de les protestes consideren que aquesta mena de "falses filtracions periodístiques" només obeeixen a la intenció de desmobilitzar per part de la Generalitat i els rectorats que volen imposar el procés de Bolonya. El diàleg entre la Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants i els rectorats continua, però la comissió del Govern, Blanca Palmada, ja va deixar clar el divendres passat que no es plantejaran consultes que qüestionin

Les universitats de Lleida i Girona s'han sumat a l'onada

nin la política actual d'implementació del marc europeu d'ensenyament superior i que només es parlarà de la velocitat de la seva aplicació. Ja fa tres setmanes que les universitats viuen al rectorat de la UB i conviden tothom a passar-hi per donar suport, portar menjar i dur a terme activitats que substituïssin les classes acadèmiques.

D'altra banda, al suplement especial titulat *El Teu Periòdic* que vam distribuir amb el número 118 de la DIRECTA, hi havia un error de redactat. Les protestes que van originar els 28 expedients del campus de Bellaterra es van produir durant els dies 29 i 30 de maig i no pas durant el mes de març, tal com s'afirmava al text. Amb aquelles accions es volia impedir que la junta permanent de la facultat de Lletres de la UAB aprovés els graus. Ara, aquella decisió unilateral de la direcció universitària ha estat recorreguda als jutjats del contenciós administratiu. Aquest recurs ha estat acceptat a tràmit. La pràctica totalitat d'aquells expedients continuen vigents, amb amenaça d'expulsió per 27 alumnes. Paral·lelament, el procés penal obert contra quinze estudiants continua el seu curs i, contràriament al que s'havia anunciat, la direcció de la UAB no s'ha retirat de la causa judicial com a acusació particular. Vuit dels estudiants imputats van haver de declarar la setmana passada als jutjats de Rubí.

, reportatge

Qu im

De
un
ta.
tri
ba
xa
as

Q
uar
tote
bus
resultat i c
un tràmit
dels propie
quan les co
ren fins qu
que t'has s
corrent a l
la cuina, fa
bigues del
passat any

Quinze anys d'erosió immobiliària al Clot

Des dels inicis del segle passat, la meua família ha viscut en una finca del carrer de Rogent. Allà hi tinc casa meua i un modest negoci de cistelleria. Des dels anys 80 he tingut problemes amb l'administrador de finques i actual propietari. Aquest no volia cobrar i, durant catorze anys, he consignat la renda i ho continuo fent, fet que ha acabat als tribunals. Aquest ha deixat podrir-se la finca (...) a casa meua tinc esquerdes, filtracions d'aigua, bigues oxidades, pilons que cauen, la cuina apuntalada; i a sobre ja el propietari li han donat les llicències d'enderroc! (...) Visc angonada, amb incertesa, en condicions deplorables, i pressionada fins que em cansi i marxí voluntàriament. Això és un desajustament? Per què no m'ha ajudat mai ningú? Qui n'és responsable? Què puc fer?

Rosa Talón, carta remesa a *El Periódico de Catalunya*, 18/5/2008.

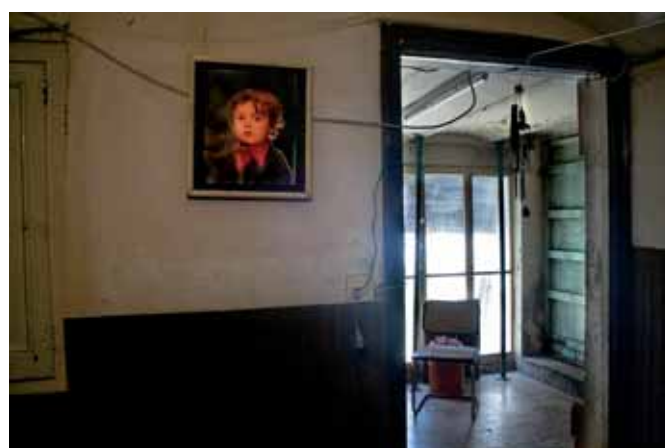
En t'adones que has acudit a les institucions possibles escant empara sense cap que la via judicial no és sinó per emmascarar la via lliure i etarís i les immobiliàries; condicions de vida t'empitjoneu, un bon dia, descobreixes acostumat a viure sense aigua a casa on vas néixer i que, a temps que convius amb tres metall més fred; quan has anys i anys tractant que es

reconeguen els teus drets per acabar sentin-te presa de la incomprensió...

Llavors és quan comprens que conceptes com soledat, desolació, ràbia, injustícia, cansament, aïllament, dolor... són allí, provenen del lloc que hauria de ser la teua llar. Algú ha capgirat el teu habitatge en gàbia i et veus sumida en una situació que no esperaves i de la qual no saps com sortir.

Quinze anys de pressions, patiment i brega constant suposen un

desgast duríssim capaç de doblegar qualsevol persona, de la mateixa manera que les gotes d'aigua minúscules, si es transformen en degoteig continu, poden acabar foradant la roca més resistent. Aquesta erosió ha culminat en l'ordre de desnonament que va rebre la Rosa a mitjans d'aquest novembre i que podria fer-se efectiva en qualsevol moment. El capgirament de la situació pot dependre de la nostra solidaritat. Atenció, doncs, davant les futures convocatòries.

, així està el pati

SANT JUST · LABORAL

DISA suspèn pagaments i vol acomiadar 80 treballadors

Maia Riba
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Distribuciones Industriales SA -fabricant d'adhesius amb seu a Sant Just Desvern (Baix Llobregat)- va presentar, el 29 d'octubre a Barcelona, un concurs de creditors amb un deute acumulat de 12,4 milions d'euros repartit entre proveïdors i tres bancs: Caixa Catalunya, BBVA i La Caixa. Els tres socis que dirigeixen l'empresa ja han demanat autorització per presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), que afectaria 80 treballadors del total de 135 de la seva nòmina i de la filial DISA Adhesivos. La plantilla porta més de dos mesos sense cobrar i l'empresa acumula deutes amb molts treballadors des de l'estiu, ja que una gran part no han percebut la paga doble corresponent a aquest període. De fet, les dates de cobrament que han viscut durant mesos en alguns casos superaven el límit legal permès, cobrant el dia 15 o 16 de cada mes.

Els treballadors porten més de dos mesos sense cobrar i l'empresa acumula molts deutes amb ells

Fundada el 1963, DISA ha fabricat gairebé deu milions d'euros aquest 2008 i les pèrdues han arribat als quatre milions. Les reunions freqüents entre el comitè, l'empresa i, en ocasions, la plantilla no han fet més que crispar la situació actual, que sembla del tot irreversible. Segons la plantilla, aquesta crispació és fruit de la falta d'informació i també dels enganys que han estat circulant fins ara i que han fet que molts dels treballadors i treballadores hagin tingut notícies de l'ERO a través dels mitjans de comunicació.

El comitè d'empresa ja ha estat informat de la situació i entén la urgència per evitar comprometre de forma irreparable la viabilitat de l'empresa. A la vegada, però, la postura de la plantilla és ben clara: no pensen posar facilitats a l'hora de treballar fins que l'empresa no aclareixi com i quan se'ls retornaran els diners que els deuen. També han decidit organitzar un seguit d'accions dins i fora de la fàbrica per posar en evidència el cas davant l'opinió pública i mostrar la seva solidaritat amb els companys i companyes que l'empresa vol fer fora.

Aquesta notícia engrandeix la llarga llista de tancaments, deslocalitzacions i expedients de regulació que, durant el tercer trimestre de 2008, han fet de Catalunya la comunitat autònoma líder a l'Estat espanyol amb 165 fallides, el 22% del conjunt estatal.

MANRESA · CONFLICTE LABORAL A L'AJUNTAMENT ARRAN DE LA CONTRACTACIÓ TEMPORAL

El consistori manresà acomiada per evitar els contractes indefinits

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Prop de 42 persones contractades per l'Ajuntament de Manresa poden perdre el seu lloc de treball durant els propers dos mesos, segons informa el sindicat Coordinadora Obrera Sindical (COS). Aquesta "reestructuració" afecta l'àmbit del Servei d'Ocupació, Formació i Economia Social (OFES) i el Centre d'Iniciatives per a l'Ocupació (CIO) de l'Ajuntament. El conflicte parteix de la contractació temporal que practica el consistori. Segons la legislació laboral vigent, quan una treballadora fa dos anys que té contractes temporals hauria de ser contractada com a indefinida de forma immediata. Però, segons informa la COS, l'Ajuntament manresà, en comptes de donar el contracte

En comptes del contracte indefinit, s'acomiada o es trasllada la treballadora a altres empreses

indefinit, acomiada o trasllada les treballadores a altres empreses. Segons les declaracions d'un treballador que serà acomiadat i que porta deu anys treballant temporalment als cursos ocupacionals: "Acabo el 26 de desembre i el nou curs començava el gener. Ja m'havien dit, de paraula, que m'agafarien pel proper curs, però ara m'han dit que no em contractarien perquè m'havien de fer fix i ni tan sols m'ho han comunicat oficialment". Un dels casos més escandalosos és el de l'Escola Taller. Segons aquest treballador:

"A l'Escola Taller, hi ha tres persones afectades, a les quals els queden divuit mesos per acabar, però buscaran noves persones per continuar al lloc de les que haurien de fer fixes".

Una pràctica habitual

Aquest no és un cas aïllat. Segons un comunicat de la COS, aquest exercici és molt habitual dins el sector públic i trobem diversos casos com els del "Consorci per la Normalització Lingüística, els jutjats de Barcelona, a Lleida o en diversos ajuntaments de l'Horta Nord", entre altres. A més, en el cas d'aquest tipus d'acomiadament resulta complicat de reclamar, ja que oficialment són contractes que tenen un final i no hi ha cap compromís legal per tornar a acollir la persona, tot i que la pràctica sigui tornar-la a con-

tractar temporalment. Molts dels acomiadaments s'han produït dins l'equip de monitoratge i professorat dels cursos ocupacionals, cosa que pot servir de justificació al consistori a través d'una hipotètica argumentació que la crisi econòmica fa minvar la demanda laboral i, per tant, els cursos i els tallers. Però els acomiadaments també afecten el personal d'oficina i alguns càrrecs superiors del CIO, segons informa el sindicat.

Acomiadaments i augment de pressupost

La setmana passada es van presentar al ple manresà els pressupostos que l'actual equip de govern (PSC, ERC i ICV) té previstos per l'any 2009. Hi destaca la reducció del 4,5% total en comparació amb l'any

2008 i una forta partida pressupostària a l'àrea d'OFES. Segons un comunicat de l'Ajuntament, el pressupost d'aquesta àrea ascendeix a 4.325.255 euros i, d'aquests, "destaca l'important augment d'un 11% (325.562 euros més que el 2008) dels programes i polítiques actives d'ocupació". És aquí on les informacions semblen contradictòries ja que per una banda s'eviten els contractes indefinits amb tot el que comporta -pèrdua d'antiguitat, de condicions...- i, per l'altra, es vol incrementar el pressupost i els recursos a aquesta àrea. Des de la DIRECTA s'ha intentat contactar amb el regidor d'ocupació Xavier Rubio (IC) i també amb el gabinet de premsa de l'Ajuntament, però no han respost al setmanari.

DAVID DATZIRA

Els Bombers de Barcelona, protagonistes d'un tancament

La situació laboral 'insostenible' i l'aturada de les negociacions han portat els Bombers de Barcelona a multiplicar les protestes. Així, divendres 5 de desembre, cent cinquanta professionals de les emergències van protagonitzar una bicicletada pels carrers de la capital catalana, amb un recorregut de 25 quilòmetres. Ara, però, han anunciat que es tancaran a les casernes de la ciutat els dies 15, 16 i 17 de desembre, tot plegat acompanyat de manifestacions per reivindicar una millora de les instal·lacions, els vehicles, el material i les condicions laborals. Ja fa un any que els Bombers de Barcelona van denunciar el conveni i encara no han aconseguit cap pas endavant per part de l'Ajuntament,

que de moment ha respost les protestes del col·lectiu amb dues sancions fermes i l'obertura de sis expedients. El consistori, diuen, només els ha reconegut una demanda, tot i que no els ha dit si els la pensa resoldre. Es tracta del greuge comparatiu entre la jornada laboral dels professionals de Barcelona i els de la Generalitat. L'Ajuntament accepta que treballen més hores i no tenen el mateix salari, però no els ha dit res sobre la reducció de la jornada o l'augment de sou. La nota positiva d'aquestes reivindicacions, fins ara, ha estat el suport que han rebut de la ciutadania. Durant els dies que han estat a la plaça Sant Jaume recollint firmes, n'han aconseguit més de 10.000. LAIA ALSINA

CRISI ECONÒMICA... l'entendem?

>>> A partir d'aquesta setmana, la DIRECTA us ofereix una sèrie d'entrevistes per entendre les causes i les conseqüències de la crisi a través de la interpretació que en fan economistes, sindicalistes, cooperativistes i treballadors. A més, volem oferir un espai de reflexió a l'esquerra alternativa per expressar propostes per fer front a la crisi i enfortir la resposta dels moviments socials als Països Catalans i arreu del món.

, així està el pati

(1) MIREN ETXEZARRETA, ECONOMISTA

“Sarkozy vol refundar el seu capitalisme per continuar fent el de sempre”

Miren Etxezarreta és economista. Tot i que actualment està jubilada de la seva càtedra d'Economia Aplicada a la Universitat Autònoma de Barcelona, continua plenament activa i és la coordinadora del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Sempre ha defensat un enfocament marxista i anticapitalista de l'economia i, per això, ara no pot evitar un somriure quan sent parlar els neoliberals dels plans públics de rescat a bancs i grans empreses en fallida.

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

**D'
D'una fallida del món financer immobiliari i d'un sotrac total en l'economia real. No més unint els dos aspectes podem comprendre què ha passat. D'una banda, des de la crisi dels anys 70, hi va haver una abundància de liquiditat i els bancs es van veure obligats a rendibilitzar aquells diners a través del crèdit. I d'altra banda, paral·lelament, la política econòmica va desregular al màxim l'economia i els treballadors van perdre molt del seu poder adquisitiu. Fins ara, el déficit del poder de compra s'havia cobert a través de l'obtenció de préstecs amb relativa facilitat. L'endeutament de les famílies i, també, de les empreses va servir durant anys per dissimular la poca capacitat de consum i d'inversió. El món financer, a través d'un sistema complicadíssim d'enginyeria financera, donava crèdit a persones i empreses que tenien malmesa la seva capacitat de pagament. Els bancs, sobre la base de garanties que oferien les hipoteques reals a llarg termini, optaven per titularitzar els crèdits amb l'emissió de valors a curt termini per vendre als especuladors.**

Aleshores, què va passar?

La gent que havia contractat les primeres hipoteques va començar a tenir cada cop menys diners perquè el preu del petroli, dels aliments i de l'energia havia pujat moltíssim en pocs anys i no va tenir més remei que deixar de pagar els seus préstecs. Aquestes

hipoteques eren una part petita del mercat -als EUA, un 13%-, però eren l'única base real del sistema. L'estiu passat, els bancs es van adonar que no sabien què hi havia darrere de tota l'enginyeria financera i van congelar el crèdit per por de perdre més diners. Quan comença a enfonsar-se l'economia real tot el castell de cartes financer cau d'un cop. A més, a l'Estat espanyol, el problema s'agreuja per la importància que té el sector de la construcció en l'economia. La sobreinversió ha deixat tres milions d'habitats buits i un milió en venda.

Els bancs no confien en ningú i tanquen l'aixeta, però continuen registrant beneficis milionaris. Estan en crisi realment?

Sí. El sistema bancari s'enfonsa perquè la majoria dels seus calés estan invertits en borsa i, en veure que el creixement dels últims anys era irreal, la borsa ha caigut vertiginosament. L'Ibex 35 ja es trobava als 15.000 punts i ara està als 8.000: s'ha reduït a la meitat. Els actius financers dels bancs valen la meitat i, a més, han de pagar crèdits sobre els valors de la bombolla financera.

“Per què l'Estat no fa un pas més i nacionalitza els bancs que tenen problemes?”

Hi ha culpables de tot això, amb cara i ulls?

Sí i no. La culpabilitat de fons és el sistema capitalista en el seu conjunt. Bush o Zapatero diuen que la culpa és d'uns quants financers que han estat massa avars, però el sistema ha funcionat com havia de funcionar: guanyant diners a través de qualsevol mitjà. El sistema econòmic desregulat atorgava llibertat absoluta al capital i per això hem arribat on hem arribat ara. El que ha agreujat la crisi és, d'una banda, el sistema financer -que ha creat una bombolla irreal sense pensar en les

ARXIU SÍLVIA VILA SALÓ

Diuen que ha tornat el keynesianisme. Això és una victòria pels que defensen la intervenció de l'Estat en l'economia?

Sí, però una victòria pírrica. Després d'anys dient-nos que l'Estat no havia d'intervenir, els empresaris van córrer a demanar els ajuts públics així que van sentir els primers senyals de la crisi. S'han menjat les seves paraules. Això, a mi, em permet fer un somriure irònic. Però l'intervencionisme que preconitzen només tracta de salvar el capital. Això és keynesianisme asimètric. No ens deixem enganyar: no intervenem per afavorir l'economia en general, sinó pels interessos privats dels grans bancs i, potser, de la indústria de l'automòbil. Quan parlen d'economia real, demanen reduir els salaris, flexibilitzar laboral o reduir els impostos. L'objectiu continua essent la privatització dels serveis socials públics.

“El sistema ha funcionat com havia de funcionar: guanyant diners a través de qualsevol mitjà”

El govern de Zapatero donarà 30.000 milions d'euros per la liquiditat dels bancs, però diu que no poden donar més de 400 milions per la llei de dependència.

I et dic més encara. L'Estat està comprant actius tòxics, ajudant els bancs i injectant liquiditat a empreses en risc de fallida. Però per què no fa un pas més i nacionalitza els bancs que tenen problemes? Per què no dóna crèdits a través de l'Institut de Crèdit Oficial o d'una empresa pública com era Argentaria? Per què no dóna ajuts directes a les famílies que tenen hipoteques? Les mesures que està prenent Zapatero són de guant blanc amb els capitalistes.

conseqüències- i la desigualtat en la distribució de la renda, que ha provocat que la gent no tingui marge de maniobra.

Com afecta a la ciutadania catalana aquesta crisi?

Sobretot amb l'atur. Les empreses tenen pèrdues reals i no poden mantenir l'ocupació. A més, algunes estan aprofitant descaradament la crisi per fer expedients de regulació d'ocupació. El problema financer ha fet la crisi més espectacular, però la crisi hagués arribat igual perquè portem trenta anys de pèrdua de poder adquisitiu. Les classes populars ja fa temps que paguen la factura de l'a-

tur, la precarietat laboral i la reducció de les polítiques socials, sanitàries i educatives.

Els governs de la UE i dels EUA diuen que volen refundar el capitalisme.

Ho estan fent?

Els volen solucionar la situació caòtica del sistema financer, però no volen tocar res de fons. Sarkozy vol refundar el seu capitalisme per continuar fent el de sempre. És intolerable! Probablement regularan una mica més els fluxos de capital, però no per convenciment sinó perquè no poden més i necessiten algun salvavides. Ningú no parla, ja, dels paradisos fiscals.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

www.aracoop.coop

c. Premià, 15, La planta - Bon 93 318 81 62

Lo mejor de cada casa...

PEPITAS.NET

LAPSUS

ESPECTACLES
93 310 60 95 / 620 997 452
info@lapsuspectacles.com
www.lapsuspectacles.com

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

SOLIDARIDAD OBRERA

Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
http://soliobrera.cnt.es
soliobrera@cnt.es

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

TURQUIA · ES DESTAPEN ELS CULPABLES INTEL·LECTUALS DE MÚLTIPLES ASSASSINATS I DE LA CONTRAGUERRILLA AL KURDISTAN

Jutgen l'organització paramilitar i colpista Ergenekon

Dani Farrus
Turquia

A Turquia s'està duent a terme el macrojudici a Ergenekon, una organització formada per personatges importants de l'escena pública turca i que pretenia dur a terme un cop d'estat. El 20 d'octubre, doncs, es va iniciar a la presó de Silivri, a Istanbul, el que per molts és el judici més important de la història de Turquia així com un pas fonamental i necessari per assolir, definitivament, la democràcia i la llibertat real al país.

En el procés, s'hi jutgen 86 persones, acusades de formar part de la xarxa Ergenekon. Entre els encausats hi ha un antic cap del Departament del Crim Organitzat d'Istanbul, la portaveu de l'Església ortodoxa de Turquia, un exrector de la Universitat d'Istanbul, el líder del Partit dels Treballadors (IP), el fundador de Kanal Turk, el president de la Cambra de Comerç d'Ankara, exgenerals retirats, escriptors, periodistes i caps mafiosos.

Entre els encausats hi ha espies, la portaveu de l'Església ortodoxa, un exrector o el líder d'un partit

La investigació es va iniciar el 12 de juny de 2007, quan durant el registre policial d'un domicili a Umranıye, Istanbul, es va trobar dinamita i granades propietat de l'Estat i part de la mateixa fornada de les utilitzades per atemptar contra el diari *Cumhuriyet*.

Les declaracions dels detinguts, la documentació trobada i les trucades intervingudes van servir per establir que l'organització tenia l'objectiu final de dur a terme un cop d'estat i tombar tant l'anterior govern de coalició -1999 a 2002-, com l'actual del partit islamista moderat, Partit per la Justícia i el Desenvolupament (AKP).

Abans de fer el cop d'estat, però, pretenien aplanar el camí per comptar amb el suport de la població. Això, segons l'escrit d'acusació, es volia aconseguir semblant el caos i la confusió arreu del país, tant per mitjà d'assassinats i atemptats com a través de la difusió de falses notícies sobre problemes econòmics i corrupció política i de gent important.

A l'extens sumari de l'acusació es relaciona l'organització amb un gran nombre d'actes violents i assassinats

D'esquerra a dreta: Abdulah Ocalan líder del PKK; Bulent Ecevit ex primer ministre que va parlar d'acabar amb la cobertura amb la contra guerrilla; estat en el qual va quedar el cotxe i els implicats en l'escàndol Susurluk; i Orhan Pamuk nobel de literatura, objectiu d'Ergenekon.

duts a terme durant les últimes dècades. Casos que, o bé havien quedat sense aclarir o s'havien atribuït a grups d'indole molt diversa, com l'assassinat del periodista Ugur Mumar

el 1993, que es va atribuir a extremistes islàmics o la mort d'un personatge important del món dels negocis, l'any 1996, que es va atribuir a un grup revolucionari d'extrema esquerra.

A més, la fiscalia acusa Ergenekon de planejar accions com un atemptat a la concorreguda plaça Taksim d'Istanbul o l'assassinat de l'escriptor i guanyador del Premi

Nobel de Literatura Orhan Pamuk així com de membres del Partit de la Societat Democràtica (DTP), partit kurd amb presència al Parlament d'Ankara.

Un dels punts que crida més l'atenció del contingut de l'escrit d'acusació és el fet que es relacioni aquesta organització, radicalment secular i ultranacionalista turca, tant amb grups extremistes islàmics com amb el PKK -Partit dels Treballadors del Kurdistan, la guerrilla independentista i marxista kurda.

Al respecte d'aquesta relació sorprenent, el mateix Abdulah Ocalan -líder del PKK que compleix cadena perpètua com a únic reclus a la presó de l'Illa d'Inrali- ha manifestat que l'havien visitat generals turcs per comentar-li que tenien la intenció d'assassinar l'exprimera ministra turca, Tansu Ciller, i que volien que el PKK ho assumís com una acció seva.

L'èxit de les investigacions i l'adveniment del macrojudici és celebrat per molts sectors de la societat, sobretot els progovernamentals, però per altres és vist amb escepticisme i, fins i tot, amb una mirada crítica.

Se'ls acusa d'un gran nombre d'actes violents i assassinats comesos durant les últimes dècades

Des del DTP creuen que el partit del govern està fent molta propaganda, però que això realment no servirà per aclarir els assassinats i els segrestos de gent kurda de les darreres dècades que han quedat sense culpables i són del parer que Ergenekon continuarà amb altres noms. Des dels sectors nacionalistes turcs, l'operació Ergenekon es veu com una maniobra de l'AKP per fer-se propaganda i per acabar amb les veus dissidents.

De moment, des que es va iniciar el judici s'ha avançat molt poc ja que els primers mesos de vista s'han dedicat a la lectura de les 2.455 pàgines de l'escrit d'acusació.

En tot cas, el que sembla evident és que en un país on el paper dels militars és tant important, on la ideologia nacionalista i secular exacerba -hereva del pare de la pàtria turca, Atatürk- és tan arrelada, amb un partit islàmic governant i amb el conflicte obert amb el Kurdistan, resulta molt difícil avançar cap a la democràcia sense més temptatives colpistes.

L'escàndol Susurluk

Un accident de trànsit ocorregut l'any 1996 va destapar les -ja llavors- tènues relacions entre la policia, la ultradreta i la màfia i va evidenciar l'existència d'una xarxa organitzada de guerra bruta dins l'Estat.

El 3 de novembre de 1996, un vehicle va patir un accident a la població turca de Susurluk i va deixar tres morts i un ferit. Els morts eren un cap de la policia

turca, el líder dels Llops Grisos -jovenuts del Partit de l'Acció Nacionalista, ja vinculats en altres episodis de guerra bruta- i una dona relacionada amb la màfia. El ferit era un exparlamentari lligat a les contraguerrilles de l'exèrcit per lluitar contra el PKK. Aquest fet va obrir investigacions i fins i tot una comissió especial al Parlament turc. Tanmateix, davant l'evidència que un dels partits del

govern de coalició hi estava implicat, la investigació no va arribar a donar gaires fruits. De fet, segons afirmen alguns sectors, si s'hagués investigat com calia, ara no s'estaria parlant d'Ergenekon.

A més, la majoria de persones que van participar a la investigació de l'escàndol Susurluk han estat apartades de la política i algunes han mort en accidents de trànsit sospitosos.

ANTECEDENTS D'ERGENEKON: EPISODIS DE GUERRA BRUTA

(1952)	Naixement de la contraguerrilla, branca turca de la xarxa Gladio, entrenada pels Estats Units per la lluita clandestina anticomunista.
(1973)	L'exprimer ministre turc Bulent Ecevit parla per primera vegada de les profunditats de l'Estat a Turquia i diu que la cobertura a la contraguerrilla s'ha d'acabar.
(1974 - 1981)	El MIT -servei d'intel·ligència turca- i els Llops Grisos -branca juvenil i paramilitar del Partit de l'Acció nacionalista- col·laboren a la guerra bruta i participen activament al cop d'estat militar de 1980. S'acusa els Llops Grisos de 694 assassinats. Seran amnistiats i continuaran la lluita contra el PKK i ASALA -armenis.
(1996)	L'escàndol Susurluk.
(2001)	En la investigació d'un periodista, el cap del Departament de Crim Organitzat d'Istanbul aconsegueix molta informació sobre Ergenekon, però la tapa fins a l'actual procés en què es troba tota la documentació.
(2007)	Descoberta d'un arsenal en una casa a Umranıye, Istanbul, que inicia la investigació d'Ergenekon.
(2008)	Continuen les detencions i s'inicia el judici.

GRÈCIA · L'ASSASSINAT D'UN ADOLESCENT ANARQUISTA PER PART DE LA POLICIA DESENCADENA LES REVOLTES

Les batalles campals entre manifestants i policia s'estenen arreu del país

Laia Gordi
Barcelona

L'assassinat de l'adolescent de quinze anys Alexandros Grigoropoulos a mans d'un policia, que el va disparar a matar, ha aixecat protestes i manifestacions convulsives a tot Grècia, a més de diverses mostres de suport arreu d'Europa. Els enfrontaments entre els grups d'estudiants -principalment- i la policia duren des del cap de setmana i han convertit els carrers d'Atenes, Tessalònica, Ioannina i Trikala, entre d'altres ciutats gregues, en escenari de batalles campals on s'ha cremat de tot, s'han llançat còctels Molotov i pedres i s'han disparat gasos lacrimògens els uns als altres. Hi ha desenes de persones detingudes i un centenar de ferides.

Testimonis oculars diuen que el policia es va abaixar els pantalons per sota dels genitals de forma burleta després de disparar el jove

El dia 8 al vespre, sis mil persones es van manifestar contra la brutalitat policial pels carrers de la capital, convocades pels sindicats i la coalició parlamentària de l'Esquerra Radical Syriza. Tot i que s'havia demanat que les marxes se celebressin pacíficament, els enfrontaments amb els antidisturbis es van repetir. De la intensitat del conflicte, en són testimoni els desperfectes incomptables als comerços, bancs, edificis públics i carrers. També s'han patit saquejos. Molts estudiants d'arreu del país han deixat les classes i, a Atenes, s'han refugiat al campus universitari, on -segons la constitució grega- la policia no pot entrar. El partit socialista a l'oposició podria estar aprofitant les circumstàncies per desestabilitzar el govern conservador de Costas Karamanlis. D'altra banda, a aquest espiral, s'hi afegeix la tensió generada arran de

les darreres accions a les presons gregues -amb més de set mil reclusos en vaga de fam fins fa quinze dies- i de les diverses protestes de sindicats i estudiants, que fa mesos que s'arrosseguen. De fet, el dimecres 10 de desembre s'havia convocat una vaga general de 24 hores.

Uns esdeveniments similars no es vivien a Grècia des de fa 25 anys quan un altre adolescent va ser mort per la policia. El primer ministre, Karamanlis, que va enviar una carta als pares del jove per mostrar-los el seu condol, també va demanar calma per televisió i s'ha reunit amb el president, Karolos Papoulias, el ministre d'Interior, Prokopis Pavlopoulos, i els caps de l'oposició per trobar una sortida a un conflicte que diverses fonts consideren que està fora de control.

Mentrestant, centenars de milers d'estudiants han homenajat Alexandros durant el funeral celebrat el dia 9 a la tarda al cementiri de Palaio Faliro, Atenes. La nit anterior, la policia ja va desplegar fortes mesures de seguretat a la zona. El dia 9 ha estat declarat dia de dol nacional i no hi ha hagut classes. Escolars i estudiants s'han congregat al centre d'Atenes per recordar el jove i, a la nit, el Partit Socialista ha organitzat una marxa amb espelmes.

El detonant

El dissabte 6 de desembre al vespre, una patrulla de la policia es va trobar de cara amb un grup d'adolescents després d'una manifestació amb aldarulls a Atenes. El cotxe patrulla els va barrar el pas i, mentre unes fonts expliquen que els nois van llençar objectes contra el cotxe, d'altres diuen que els atacs van ser verbals i recíprocs. Finalment, un dels policies va sortir del cotxe, mentre l'altre restava al volant, i va disparar tres trets al pit d'Alexandros Grigoropoulos. A l'hospital més proper on va ser atès, només van poder certificar la defunció. Segons el policia executor, els trets eren d'advertència. Testimonis oculars diuen que el policia es va abaixar els pantalons per sota dels genitals de forma burleta després de disparar. Els policies implicats han estat arrestats, el primer acusat d'homicidi voluntari i el segon de complicitat. El seu superior també ha estat inhabilitat. El ministre de l'Interior ha assegurat que els dos agents seran castigats severament.

PUBLICITAT

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi. Quota anual 12 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat

, espai directa

Cent sense tu són massa

PROMOCIÓ! PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS!

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciuatatinvisible.org

Benvolguts i benvolgudes subscriptores, finalitzem aquest mes de novembre felicitant-vos pel vostre suport, sense el qual el setmanari no seria possible. Després de publicar més de 100 números, us necessitem més que mai. Manifestem la voluntat de continuar trencant el silenci en relació a tot el que passa al nostre entorn. Per això us animem a fer una nova subscripció al setmanari durant les dates nadalenes perquè l'autogestió, la independència i el suport mutu continuïn essent els eixos que fan créixer i consolidar la DIRECTA com a eina d'informació i transformació social. Per cada nova subscripció que aportis, podràs escollir algun dels regals que diversos projectes han aportat solidàriament (les existències són limitades).

Cossetània
EDICIONS

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

editorial virus

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

kasba
MUSIC

Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufú-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | GRÀCIA Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Quiosc · Plaça Revolució | HORTA- GUINARDÓ El Tinter · La Plana, 10 | EIXAMPLE Quiosc Manu · Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Ítaca · Pallars, 230 | Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trevol · Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles | Llibreria Medios · Vallonzella 7 | SANTS Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda · Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo · Libertario Llinars, 44 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103 | ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida · Sicília, 97 | Bar Línia I · Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 26 | La Vella Escola · Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves · Nou, 9 | MANRESA Moes · Joc de la pilota, 9 | MOLINS DE REI Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Obrador · Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPI | Llibreria Recort · Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera · de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls · Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla · Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal · Sant Julià, 20

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____
 Adreça _____ CP _____ Municipi _____
 Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

TV3 es replanteja la conveniència d'emetre el Canal 9 al Principat

La reciprocitat només es compleix en una sola direcció

Enric Borràs Abelló

Durant una entrevista emesa per Catalunya Ràdio el 6 de desembre, la directora de TV3 va dir que s'havia de valorar l'esforç que està fent TV3 per emetre el Canal 9 a Catalunya i que, si no s'estava preparat per assumir la reciprocitat, potser no valia la pena. Terribles va dir que calia que les emissores es rebessin "a tots els territoris en igualtat de condicions". Feia referència a l'estancament de la situació i al fet que el dia 28 de novembre la Generalitat Valenciana va tancar dos repetidors de TV3 més, el d'Alginet i el de la Llosa de Ranes. Amb aquestes paraules, de fet, Terribles reforçava la postura del president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Albert Sáez, que ja havia

dit que es replantejarien l'emissió de Canal 9 al Principat si la reciprocitat no es complia.

Actualment, tot i que el Canal 9 es pot veure a l'àrea metropolitana de Barcelona a través de la TDT, al País Valencià ja s'han tancat els repetidors de La Carrasqueta, Alginet i la Llosa de Ranes. Ara només queden el de Gandia, el de Castelló i el de València. Els repetidors que queden, a més, continuen en la mateixa situació alegal dels que han estat clausurats i, per tant, poden ser tancats en qualsevol moment, si un jutge ho aprova.

La reciprocitat, doncs, no és efectiva i el govern espanyol admet que encara no hi ha cap data per atorgar el tercer múltiplex que reclama el govern valencià per fer real la reciprocitat. Mentrestant, el govern valencià ho aprofita per

anar tancant tots els repetidors que pot. El Ministeri d'Indústria, però, ha dit que ja ha donat dos múltiplex a la Generalitat Valenciana i que un d'aquests dos, el segon, es podria fer servir per emetre TV3. Al primer, hi emet el Canal 9.

El govern de Catalunya va emetre un comunicat, dissabte 29, en què lamentava i rebutjava el tancament dels repetidors de TV3 d'Alginet i la Llosa de Ranes per part dels tècnics de la Generalitat Valenciana. El govern considera "inacceptable l'actitud dilatòria" del govern espanyol i el responsabilitza indirectament del tancament per no haver aprovat abans el decret de reciprocitat que protegiria els repetidors. El coordinador d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV), Toni Gisbert, per la seva banda, ja va dir llavors que el tancament no els havia sorprès perquè el govern valencià no havia variat la seva actitud i que no entenia com es podia dir que el PP tenia una bona actitud vers TV3, en referència al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

> Prisa negocia la venda de Digital+

El conseller delegat del grup Prisa, Juan Luis Cebrian, ha reconegut que l'empresa negocia la possibilitat de vendre la plataforma de pagament Digital+ a un consorci amb la participació de Vivendi i Telefónica. Cebrian, segons publica Comunicacio21.com, també diu que ha rebut ofertes d'altres operadors.

Tot i que el grup Prisa és propietari de mitjans molt influents i amb molta difusió -com el diari *El País* i el canal de televisió Cuatro-, segons alguns mitjans, té un deute acumulat de més de cinc mil milions d'euros i fa poques setmanes ja va anunciar que tancava la cadena de televisions locals Localia. Cebrian, però, intenta mantenir la fermesa i assegura que no vendran "aquest ni cap altre actiu a preus que perjudiquin el valor de la companyia". El conseller delegat de Prisa també diu que no necessiten ajudes del govern espanyol, ans al contrari, que volen "la desaparició d'obstacles i interencionismes innecessaris". EBA

INTERNET

El govern espanyol titlla de delinqüents els usuaris de programes P2P

Juguen amb l'equívoc i la confusió a través de l'eslògan 'Si ets legal, ets legal'

Joan G. Vallvé

El Ministeri de Cultura espanyol ha engegat una campanya de publicitat per Internet, amb anuncis a la televisió i cartells de tota mena contra l'intercanvi d'arxius a través de la xarxa amb programes P2P (peer-to-peer). Amb l'eslògan *Si ets legal, ets legal (Si eres legal, eres legal)* titllen de pirates i delinqüents tots aquells que s'intercanvien arxius via P2P.

Segons la web de la campanya, les descàrregues de música i de pel·lícules no són legals i la utilització de programes com l'eMule es pot castigar judicialment. A més, els cartells i les imatges de la campanya juguen amb un logotip que falseja el del *copyright*, un tipus de llicència que és justament el contrari del conegut *copyright* i que, per això, té un logotip amb una C a l'inrevés dins d'un cercle.

Segons la campanya del Ministeri de Cultura, descarregar música

i pel·lícules és il·legal si els propietaris dels drets d'aquests continguts no ho autoritzen expressament. Bé, tot i que no és precisament una pràctica protegida per cap llei, el que no diu la campanya és que si que és segur que no és un delictes penal, si no es fa amb afany de lucre, tal com va fer palès una sentència del 2006 del jutjat penal número 3 de Santander. Si bé descarregar arxius d'aquesta mena es podria arribar a de-

nunciar per la via civil, això encara no ha passat mai a l'Estat espanyol.

Però aquest només és un dels exemples de les afirmacions de la campanya, que intenta fer que els internautes se sentin criminals i tinguin por de passar-se arxius els uns als altres. Si voleu anar més enllà de les afirmacions del Ministeri, a la web de l'Associació d'Internautes Internautas.org, trobareu arguments que desmenteixen moltes de les informacions de la campanya.

> Toni Cruanyes, nou director de l'Avui

El fins ara director adjunt del diari *Avui*, Toni Cruanyes, s'ha convertit en el seu nou director de manera provisional, com a mínim fins que els propietaris no nomenin un nou director. Cruanyes substitueix Xavier Bosch, que no va durar ni un any al capdavant del diari i va dimitir per diferències amb l'empresa, propietat de Planeta (40%), el Grup Godó (40%) i l'Institut Català de Finances (20%).

Toni Cruanyes, que té 34 anys, ha estat corresponsal de TV3 a Londres i ha treballat per la BBC i Rac, agafa la direcció del diari en un mal moment, just quan l'*Avui* pot arribar a acomiadar una quarantena de periodistes i fins i tot s'ha plantejat d'abandonar l'edició en paper. JGV

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

DESCOMPTA
La Quadra Màgica presenta:
CABARET pedrolo
amb cava per tothom!
4 euros
DIJOUS 22:30 H
Teatre Llantiol, C/ Riereta 7
3a Temporada
<http://laquadra.planqton.com>
inspirada en el text Homes i No. de Manuel de Pedroló

SOLIDARIDAD OBRERA
Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

Pastisseria Santacana
Petonets
ESPECIALTAT EN PETONETS
c/ La Cort 18 43800 Valls Telèfon 977 601 468

Catalunya
No ens feu creure!!
Núm. 103 Desembre '08
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Guillem Agulló, tres voltes rebel

Tres generacions d'antifeixistes es conjuren a Burjassot contra la impunitat i l'oblit el 16 de desembre

David Fernández i Mariona Baraldés
cultura@setmanaridirecta.info

Impunitat o memòria. Dignitat o silenci. Vida o mort. El proper dimarts 16 de desembre, al Teatre Tívoli de Burjassot, memòria, dignitat i vida s'aplegaran en un acte d'homenatge. Dels grossos. Dels imprescindibles, que diria Brecht. Al municipi de l'Horta on va morir assassinat el jove militant Guillem Agulló l'11 d'abril de 1993, tres generacions de lluita antifeixista que conformen la memòria fèrtil i insubornable del nostre país prendran la paraula i l'escenari. La convocatòria està rubricada amb un cartell recuperat de l'artista alcoià Toni Miró, que té un nom que parla per si sol: *Tornarà el Sud*.

Tres generacions, doncs, de compromís i resistència condensades en tres fets concrets: els afusellaments de Paterna i la lluita dels maquis a Llevant, la mort de Miquel Grau en l'anomenada *transició democràtica* i l'assassinat impune de Guillem Agulló. Tots tres reflecteixen la lluita d'un país contra el feixisme en diferents moments i circumstàncies: contra la violència organitzada -sistèmica i sistemàtica- de l'aixecament militar franquista; contra la violència policial, parapolicial i ultra que va acompanyar la transició en la batalla de València i que va disciplinar qualsevol voluntat de ruptura, i contra la violència neonazi latent a casa nostra -avui, ara i aquí- simbolitzada en l'assassinat de Guillem.

Violència feixista, crims d'Estat i amnèsies legisladades per decret, acompanyades dels graus més alts d'impunitat en tots tres casos. Ara que la Comissió de Drets Humans de l'ONU ha demanat la derogació de la llei d'amnistia de 1977 pel fet de ser una llei de *punt i final* que deixa impunes delictes de lesa humanitat. Ara que vivim en un país on Carrero Blanco i Meliton Manzanas tenen una *medalla al civisme* atorgada pel Congrés espanyol en qualitat de *víctimes*, mentre cap instància oficial no es recorda de les víctimes negades del terrorisme d'Estat. I ara que l'assassinat confés de Guillem Agulló, Pedro Cuevas, corre pel carrer després d'haver completat a penes quatre anys de presó i d'haver-se presentat a les darrers municipals com a cap de llista de la neonazi Alianza Nacional (AN) al municipi

XAVIER MARTÍNEZ / L'AVANÇ

Acte d'homenatge a Guillem Agulló, a Burjassot, coincidint amb l'aniversari del seu assassinat

de Xiva (Foia de Bunyol) i, encara més: d'haver tornat a ser detingut l'any 2005 durant l'operació Pànzer amb armes de l'exèrcit espanyol, un llançagranades i munició.

Veus contra el silenci

Contra tot plegat, els testimonis vius de Paterna, la família de Miquel Grau i del poeta Vicent Andrés Estellés i els amics i amigues de Guillem Agulló -una munió incommptable arreu del país, encara que mai no el van conèixer personalment- esdevindran els eixos conductors de l'acte, organitzats en tres blocs. Un per cadascuna de les tres generacions rebels, tres voltes dempeus. A més, estaran acompanyats de les entitats que més lluiten per la recuperació de la memòria (el Fòrum del País Valencià o la Comissió per la Dignitat) i agombolats per bona part de la plana major de la cançó del sud del País Valencià. Al Tall, Feliu Ventura, Obrint Pas, La Gossa Sorda i Pau Alabajos, ben acompanyat pel vilafranquí Cesc Freixas, també prendran la veu i la paraula. Temps i espai col·lectius, també, per una coral de dolçaines i el quartet de corda Líber, que interpretaran "El cant dels ocells" i "La Muixeranga". Tot plegat, en un acte que reforçarà el múscul col·lectiu de la memòria contra la triple impunitat feixista a través de múltiples actuacions i intervencions.

Contra aquesta impunitat vigent -en *dictadura* o *democradura*-

també s'alçaran intervencions de primer nivell. Ja sigui en directe o a través de vídeos enregistrats, personalitats com Vicent Partal, Isabel Clara-Simó, Mariano Sánchez Soler o Núria Cadenas i organitzacions com Maulets, Escola Valenciana, Ca Revolta o la Intersindical hi diran la seva. Fins i tot l'acte tindrà un ressò internacional afegit ja que, des de l'Alemanya resistent, també arribarà el suport d'Acció Antifeixista de Berlín, un dels col·lectius més actius i referencials de la lluita antifeixista a Europa i al món.

L'entretreixida conjura intergeneracional contra la llarga nit del dens silenci, contra les nits dels vidres trencats d'arreu, contra la nit que van matar Guillem, és organitzada per la plural i transversal Comissió 15 anys sense Guillem Agulló, amb el suport del Centre Social Terra, el Fòrum per la Memòria del País Valencià i Antifeixistes País Valencià. Les quatre entitats afirmen sense embuts que aquest "és un acte on volem recuperar la pròpia història i homenajar els qui ho han donat tot per tots nosaltres; on volem enfortir els lligams entre les generacions de lluitadors i lluitadores per guanyar el futur dels que vindran; on volem reafirmar, en definitiva, el compromís que la barbàrie no es torne a repetir". L'esdeveniment també compta amb el suport de la DIRECTA, Vilaweb, L'Accent, Diagonal o el portal llibertat.cat.

La nova batalla de València

No endebades, l'acte s'organitza i es desenvolupa al País Valencià, que avui dia és la capital de la densa batalla que es lliura contra l'extrema dreta de vell i nou encuny, en la qual ens juguem, segurament, el futur de la deriva racista, classista i autoritària dels nostres dies. València és avui el laboratori autoritari dels nous *camisas pardas*, blaves o negres, que escampen la seva ignorància pels carrers. València ha esdevingut un territori en disputa, on el que està en joc és la *normalitat ciutadana* amb què s'accepta l'odi, la intolerància i la violència dels grups d'extrema dreta. Indiferència pel camí de la minimització policial i judicial, de la ceguera política i del silenci mediàtic. I de nou, un cop més, els sectors populars, la societat civil, l'esforç col·lectiu i comunitari reblant una sonora clatellada als gestors de tanta amnèsia, tant d'oblit i tant ciment abocat sobre la memòria. I el ciment, a València, no és una metàfora: ciment sobre la fossa de 26.000 desapareguts.

Així doncs, contra el cinisme hipòcrita i la doble moral rampant, contra aquest silenci dens i espès, els supervivents de tots tres períodes alçaran la veu i el puny i prendran saument la paraula. El rebombori rebel que recorrerà el Tívoli de dalt a baix ja albirarà remors de passats conjugats en present i futurs per arribar dits des de les arrels. Perquè mentre una sola

persona, davant l'espill, encara digui Paterna o Josep Canal, pronuncii Miquel Grau o cridi Guillem Agulló, no estarem sols ni ells seran morts. Ni ells sols ni nosaltres morts.

Ja ho va dir el mes d'abril Vicent Partal en una lúcida síntesi: "Contra els nazis, amb Guillem". I prou. Encara avui. Encara de part dels bons, que diria Ovidi. Encara que ens els matin físicament, ens els vulguin abocar a l'oblit i ens els vulguin rematar cada cop que un delegat del govern minimitza la violència ultra que campa impunement. Precisament per això i més que mai, el Tívoli es conjura a Burjassot el proper 16 de desembre. Un cop més i encara. Amb el *Mai més!* dels camps de l'horror nazi condensat a casa nostra: mai més sense Guillem. Ni sense les àvies i les mares ni els nostres maquis que ens van parir tanta vida i tanta lluita, tossudament alçades en el combat contra el feixisme. Això, senzillament, és el que passarà el dia 16 a Burjassot: que la mort no podrà amb tanta vida. Vida rebel condensada tendrament en tres generacions de punys alçats, desenes de veus de dignitat antifeixista i un país tornant al Sud per tornar-se a aixecar un i mil cops.

Homenatge antifeixista

BURJASSOT (L'HORTA), 21 HORES
DIMARTS 16 DE DESEMBRE DE 2008

Punts de venda i preus
A València: Centre Social Terra (Benimaclet), Centre de Cultura Contemporània Octubre

SI NO POTS ANAR A COMPRAR LES
ENTRADES, ENVI'NS UN CORREU A
INFO@HOMENATGEANTIFEIXISTA.ORG

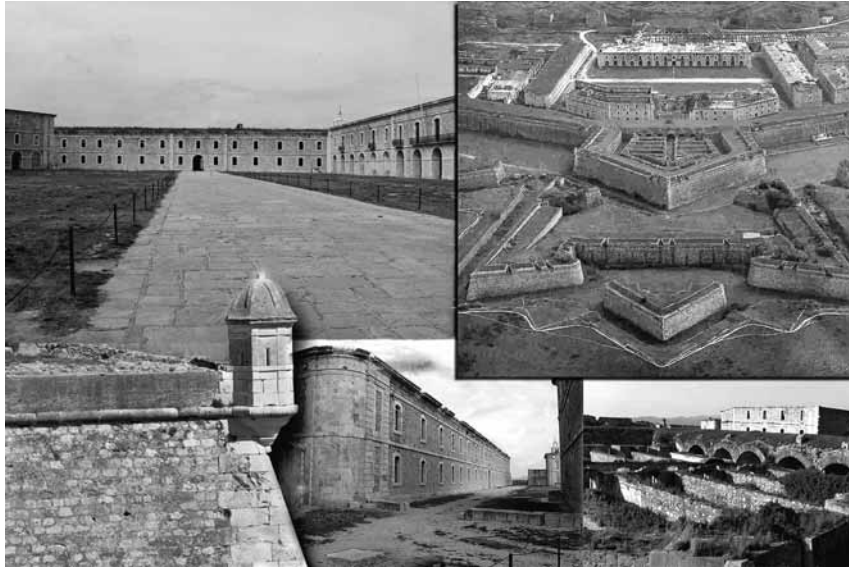
Preus: 10 euros anticipada

i 12 euros a la taquilla

HOMENATGEANTIFEIXISTA.BLOGSPOT.COM

Un búnquer al castell de Sant Ferran

El moviment pacifista de l'Empordà s'oposa al trasllat del museu militar de Montjuïc (Barcelona) i reclama usos civils pel recinte de Figueres

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Barcelona vol donar un nou ús al castell de Montjuïc com a futur "centre internacional per a la pau". Això, segons el consistori, és incompatible amb la continuïtat del museu militar que, des de 1963, acullen les seves parets. Per això l'Ajuntament i el Ministeri espanyol de Defensa, que encapçala Carme Chacón, han acordat el trasllat dels fons d'aquest peculiar recinte museístic al castell de Sant Ferran, a Figueres.

La decisió del ministeri ha causat malestar entre els col·lectius i moviments socials de la capital de l'Alt Empordà que treballen en l'àmbit de la pau i el desarmament. L'any 1996 aquests col·lectius ja havien plantejat convertir la fortalesa de Sant Ferran en un castell per la pau, una iniciativa dinamitzada per l'associació No Violència Activa (Nova), que va presentar un projecte complet per remodelar l'espai i fer-hi un centre per la pau. "Ara no tan sols ens roben la idea a Barcelona i menysten un projecte que engloba iniciatives de pau a nivell nacional, sinó que, a més, ens col·loquen la ferralla que els fa nosa", denuncia Imma Parada, de la Plataforma per la Convivència de Figueres.

Aquesta entitat fa un any que es va crear per donar visibilitat social i polí-

tica "als col·lectius de Figueres que no tenen veu". Parada explica que "el trasllat ens sembla demolidor i ens hi hem oposat des que ens n'hem assabentat per la premsa". Sembla que l'operació és vista amb bons ulls pel govern català, tot i que el conseller d'Interior i Relacions Institucionals, Joan Saura, va comprometre's a portar la seu de l'Institut Català Internacional per la Pau al Castell de Sant Ferran.

Parada lamenta que els moviments per la pau de Barcelona no hagin obert boca sobre el tema. "Des de l'Empordà trobem a faltar l'opinió del moviment pacifista barceloní respecte a la imposició d'aquest trasllat", comenta.

Manca d'equipaments
Segons els col·lectius de la Plataforma, Figueres té una manca greu d'espais socials i culturals. "El castell de Sant Ferran ens ofereix molts metres quadrats que estan desaprovechats la gran part de l'any. Sense gaires inversions, s'hi poden organitzar moltes activitats respectuoses amb l'entorn que permetin que la gent travessi les parets del castell", diu Parada.

La Plataforma per la Convivència creu que l'exèrcit "no permetrà un centre d'interpretació de conflictes que no enalteixi els valors militars, ben allunyats de la democràcia i la llibertat individual i col·lectiva, de la pau en lletres majúscules". Segons

Parada, "aquesta col·lecció que ens vindrà de Barcelona té una història ben sinistra. Evoca el passat repressiu franquista. Quin respecte mostrem a les persones que van ser represaliades pel franquisme? No volem continuar sentint la història explicada pels guanyadors. Encara tenim ben presents els bombardejos de la Guerra Civil contra la població figuerenca, que van resultar més devastadors fins i tot que a Gernika".

'L'hortel' dels militars

El castell de Sant Ferran és gestionat per un consorci amb representació de la Generalitat, l'Ajuntament de Figueres i el Ministeri espanyol de Defensa. Les tres parts s'havien posat d'acord perquè l'espai tingués usos civils. Malgrat tot, "els militars són els amos del castell", explica Parada. "Els militars de Figueres entenen Sant Ferran com el seu hortel, el seu reducte de poder... i no hi renunciarien pas".

Segons Imma Parada, "el trasllat del museu militar de Montjuïc crearà un búnquer encara més tancat, més militaritzat, amb el qual els figuerencs no s'identificaran (...). Figueres corre el perill de convertir-se en un lloc de pelegrinatge i exaltació del militarisme i l'exèrcit espanyol. Cada 12 d'octubre desfilaran banderes, uniformes i símbols que, més que defensar-nos, ens amenacen i ens insulten", rebla Parada.

Saba nova per a Maria-Mercè Marçal

Segones Jornades Marçalianes i exposició de fotografies de l'autora

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

Les Cotxeres del Palau Robert acolliran, els dies 12 i 13 de desembre, les segones Jornades Marçalianes, que enguany duen per lema *Saba vella per a les fulles noves*. Impulsades per la Fundació Maria-Mercè Marçal en col·laboració amb el Pen català, les jornades tenen com a objectiu aprofundir en l'estudi i el coneixement de l'obra de la poeta d'Ivars d'Urgell.

Les segones marçalianes comptaran amb les intervencions, entre d'altres, de Lluïsa Julià, Neus Aguado, Carme Riera i Montserrat Abelló. A més, durant aquesta segona edició es commemorarà el 25è aniversari de la mort de l'autora.

'Des del cos'

Coincidint amb la celebració de les jornades, el Palau Robert també acull una exposició de tres fotografies que van conèixer de prop Maria Mercè Marçal: Pilar Aymerich, Colita i Montserrat Manent mostren els retrats que van fer a l'escriptora a l'exposició *Des del cos*, Maria-Mercè Marçal, que es pot visitar entre el 3 de desembre i el 15 de febrer de 2009. Aquesta mostra proposa un diàleg íntim entre les fotografies fetes a l'escriptora per les tres fotògrafes i algunes peces literàries de la seva obra. L'objectiu és que la combina-

> II Jornades Marçalianes

'Saba vella per a les fulles noves'
12 i 13 de desembre
Palau Robert, Barcelona
Organitza: Fundació Maria-Mercè Marçal
<www.fmmm.cat>

ció d'imatges i paraules permeti evocar la personalitat de l'autora.

Maria-Mercè Marçal es va donar a conèixer amb el llibre de poemes *Cau de llunes*, amb què va guanyar el premi Carles Riba l'any 1977. En aquella època va començar la seva carrera en el món literari. Des d'aleshores, va publicar diversos poemaris, l'últim del quals, *Desglac*, recull l'obra escrita entre el 1984 i el 1988. També va publicar la novel·la *La passió segons Renée Vivien* i, com a traductora, va traslladar al català l'obra de Colette, Yourcenar i Leonor Fini.

A més de prendre part activa en la vida literària catalana, va participar en la política i en moviments cívics com el feminista. Nombrosos cantautors i cantantors com, per exemple, Marina Rossell, Teresa Rebull, Ramon Muntaner, Celdoni Fonoll, Gisela Bellós, Txiqui Berraondo o Maria del Mar Bonet van posar música als seus poemes.

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
elokal@pangea.org

SI EL QUE NEECESSITES ES
CONÈXER-NOS MILLOR

ARA POT!

subscriu-te

Col·labora amb illacrua

Subscripció de prova

per només 3€ euros,

rebràs els 6 programes

numera 0 illacrua

Envia ns les teves dades

(nom, adreça postal i dades bancàries) a

secretaria@illacrua.cat

93 552 98 79

Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

illacrua

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!

Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org

Tlf. 93.429.65.18

, expressions

ESPECTACLES

Zapayas@s, un petit tast de clown en territori mexicà

El col·lectiu presenta la seva experiència a Barcelona durant el mes de desembre

Guida Alzina
cultura@setmanaridirecta.info

Recordant humils paraules del cavaller Don Durito de la Lacandona, prenent com a interlocutora la nena que duem dins i que hem oblidat amb la vergonya, els i les Zapayas@s s'endinsen en territori chiapanec amb la rialla com a estratègia de resistència. Canviant el cavalleresc imperdible que utilitzava l'escarabat Durito per un nas roig com a arma de lluita, Zapayas@s neix en territori mexicà amb els models organitzatius del zapatisme com a referència, treballant amb el llenguatge del clown per fer denúncia i per compartir un laboratori de possibilitats -tant al carrer i a les places de les grans ciutats com en territori tseltal, tsotsil, chol i tojolabal.

Entaforen el nas... mai més ben dit

El col·lectiu de Zapayas@s neix durant la primera desena d'abril de 2005 durant una acció per commemorar la destrucció i la reconstrucció del mural de Taniperla, una comunitat zapatista agredida per grups paramilitars i per l'exèrcit l'11 d'abril de 1998. A l'escena s'enfronten pallasses militars i pallasses zapatistes amb motiu de la celebració de l'aniversari de la comunitat de La Culebra, municipi autònom Ricardo Flores Magón, caracol de La Garrucha. Amb aquest primer caminar, el maig de 2005 es va crear un espectacle de marionetes que denunciava la privatització de l'aigua per part de l'empresa multinacional Coca-Cola i la invasió del blat de moro transgènic provinent dels EUA en territori zapatista.

Fruit d'un interessant procés de creació col·lectiva amb persones d'origen diferent (Mèxic, Suècia, Itàlia, Països Catalans, Euskal Herria, etc.) entre el gènere i el febrer del 2007 un nou espectacle relacionat amb la construcció de les relacions de gènere en les comunitats recorre la zona nord de l'Estat i, així, recolza -a través

d'una acció paral·lela de marionetes- la denúncia feta per la Junta de Bon Govern de Roberto Barrios davant la voluntat del govern de construir un projecte ecoturístic a la zona, amb la conseqüent privatització de les cascades de la comunitat.

I prenen embranzida... per no parar

A principis de 2008 l'obra *Aguas con el agua* va arrencar la gira per diferents comunitats en resistència on s'estan implementant sistemes d'aigua autònoms. Encoratjades per una organització local que treballa en la construcció de tecnologies apropiades, Zapayas@s va acompanyar el procés de sensibilització respecte l'ús de l'aigua i la gestió dels residus a les comunitats.

Arran de la vaga de fam dels presos i les preses polítiques de diferents centres de Readaptació Social -CERESO-, durant el mes de febrer i març de 2008 el col·lectiu va presentar una acció teatral de denúncia, *La cárcel ladrona*, a les places i els carrers de diverses ciutats i al *plantón* de les diferents famílies davant la seu governamental de l'Estat.

D'altra banda, *Pancho i Lupita*, una experiència de teatrefòrum, va néixer de la mà del Centro de Derechos de la Mujer de Chiapas. Formant part d'una petita part del procés de sensibilització que du a terme el centre amb dones i indígenes, Zapayas@s experimenta una de les eines artístiques amb més potencial davant elles mateixes i les comunitats amb les quals treballen.

Convidades al Segon Encontre Hemisfèric contra la Militarització a La Esperanza, (Hondures) i al Fòrum Social de les Amèriques a la ciutat de Guatemala durant el mes d'octubre, el col·lectiu va presentar la seva última creació *Guachos gachos* (militars de merda), que denuncia la creixent militarització a l'Amèrica Central. És la història d'Arbolitotenango, una petita comunitat que conviu en harmonia amb el seu entorn fins que, un bon dia, apareix un multimilionari

Actuacions del grup de clown a comunitats indígenes mexicanes

maquívèlic que cultiva esperances de feina i progrés a canvi de talar l'arbre que abraça els somnis i pensaments de la seva gent. El conflicte en

el si de la comunitat no tardarà gaire a arribar. Amb mig peu aquí i mig peu allà, Zapayas@s presentarà durant el mes de desembre a Barcelona la seva

experiència, incloent un sopador el 19 de desembre al vespre a Can Vies, de la mà de les germanes de Teatreviesas, col·lectiu de teatre dels i les oprimides.

ESPECTACLES

OVNI i la conversió dels malsons en fantasia

Farrés Brothers amplia els horitzons de creació

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

La línia de la companyia titellaire i polifacètica Farrés Brothers continua essent la de sempre. Una producció impecable, imaginativa i repassada fins l'últim detall. Alhora que una combinació d'humor, tendresa i reivindicació a l'escenari, que passa per plantejar situacions i conflictes quotidians a la canalla i la gent gran. No hi ha solucions màgiques, simplement reaccions humanes.

OVNI, el seu darrer muntatge n'és un exemple més. El trio format per Jordi Palet i Pep i Jordi Farrés

s'ha aliat una altra vegada per presentar-nos un muntatge sense paraules al voltant del malson del maltractament infantil. D'una manera subtil, dos astronautes que observen la tranquil·litat de la nit descobriren, durant el dia, que al seu veïnat les llars no són cap paradís galàctic. Una Matilda de Roahl Dahl és la víctima que no sap sortir d'aquest petit món que no només l'ofega. El tercer pla va d'extraterrestres. Un marcí amb complicacions cerca aparcament i espetega enmig d'un nucli familiar. Per sort, tot aquest batibull es va desfent i la vida, simplement, continua. Aquest tercer espectacle de la

companyia compta amb titelles, actors, *attrezzo* de tot tipus, música i projeccions. Sens dubte, la producció més ambiciosa d'un grup nascut l'any 2002 i que, actualment, és un dels referents catalans de la manipulació i l'estètica titellaire.

> OVNI

Cia Farrés Brothers
Gènere: titelles
Durada: 1h 10 minuts
Adreçada a tots els públics

CINEMA

Experiments a mig camí entre el pop i l'underground

El llançament en DVD d'obres filoexperimentals que il·lustren les tensions entre la narrativa convencional i la trencadora coincideixen en el temps

Fotograma de la pel·lícula 'Cabeza borradora' de David Lynch

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

La figura totèmica de David Lynch és un exemple d'èxit pels cineastes experimentals més possibilistes, ja que ha viscut moments d'èxit comercial sense allunyar-se de les seves constants expressives. El seu primer llargmetratge, *Cabeza borradora*, sorprèn per la precocitat amb què l'autor va posar sobre la taula una gran quantitat de signes i formes definidores del seu estil. Obra molt extrema, un malson fosc i llejtista, sembla parlar de la por de la paternitat i de la desconfiança envers les relacions familiars, tot mostrant certa atracció morbosa per l'escatologia inherent a tota vida orgànica. En aquest cas, en la línia d'un Cronenberg, *Cabeza borradora* mostra l'impacte que té en un home el fet d'haver engendrat un fill monstruós i malaltís, possiblement una *corporeització* de les ombres de la seva ment. Malgrat el seu tarannà surrealista, també a estones kafkiana, és una de les obres en què Lynch mostra més la seva visió enrarida de la quotidianitat, present també als marges dels seus artefactes genèrics.

Si *Cabeza borradora* representa el vessant acadèmic i d'autor del cinema independent americà, *Forbidden zone* és una mostra de l'*underground* enamorat de mitjans d'expressió artística pop com el còmic i de tradi-

cions narratives allunyades de l'alta cultura com la ciència-ficció. Sorgit del col·lectiu escènic musical Oingo Boingo, del qual formà part Danny Elfman, el film és un deliri influït per les cultures de la *new wave* i l'*ska*, que adopta formes mestisses de la paròdia de la sèrie B fantàstica i l'*slapstick*. Obra de culte potser per les seves petites transgressions sexuals i lisèrgiques, els seus resultats artístics semblen més aviat minsos.

Així mateix, Guy Maddin, conegut com el Lynch canadenc, va aconseguir un dels seus experiments més accessibles amb *The saddest music in the world*. Maddin articula la seva tendència a l'avantguarda *retro* unint als seus homenatges al cinema mut, la recuperació irònica de la comèdia musical escapista del Hollywood de la Gran Depressió, amb interferències del cinema fantàstic dels anys 50. El film explica el desenvolupament d'un concurs propagandístic per guardar la música més trista del món patrocinat per una magnat de la cervesa. A banda d'enamorar amb el seu talent visual, el canadenc llença càrregues de profunditat contra la cultura global, apuntant a l'apropiació desvirtuadora de les cultures alienes per part del sistema de producció nord-americà. En l'apartat dramàtic, la visió enrarida i malaltisa de les relacions entre els protagonistes remet a la tradició de l'*underground* (present, per exemple, al

> Filmografia

David Lynch, *Cabeza borradora* (Versus Entertainment, 1977)
Richard Elfman, *Forbidden zone* (Warner-Amazim!, 1980)
Guy Maddin, *The saddest music in the world* (Cameo, 2003)
Esteban Sapir, *La antena* (Sherlock Films, 2007)

pertorbador sopar familiar de *Cabeza borradora*) de mostrar els monstres agotzonats en la vida quotidiana entesa com a normal.

Per la seva banda, *La antena* és una mostra de les continuïtats referencials de la narrativa filoexperimental. L'argentí Esteban Sapir sembla remetre's al cinema de Maddin (i l'amor que sent pel silenci i el blanc i negre del cinema presonor, especialment) per visualitzar un conte, també d'estètica *retro*, amb finalitats simbòliques evidents. Situada en una ciutat d'individus sense veu, *La antena* vol denunciar com els mitjans de comunicació massius i concentrats en conglomerats empresarials han silenciats les possibilitats d'expressió directa del poble. Tanmateix, el film estira en excés l'atractiu punt de partida d'aquesta ficció amb fortes influències del còmic-book clàssic.

CINEMA

Flight to Mars

(L'Atelier 13 - Absolute Distribution, 1951)
Director: Lesley Selander
Durada: 71 minuts

Inspirant-se de manera lliure i encoberta en l'atípic i polititzada fantasia soviètica *Aelita*, *Flight to Mars* és un modest producte que, com el seu precedent, també aposta per posar en primer terme les relacions sentimentals. En aquesta ocasió, però, sí que es respecten convencions de la ciència-ficció, com els inevitables preparatius i viatges

en coet (molt més inversemblants, per cert, que els de *Con destino a la luna*, filmada un any abans). Malgrat el to ingenu de la trama, els més escèptics podran detectar un elogi del lliure mercat com la millor manera de fer que les diferents civilitzacions s'entenguin -encara que, l'amor també juga el seu paper.

CINEMA

Tú ríes

(Suevia, 1998)
Directors i guionistes: Paolo i Vittorio Taviani
Durada: 99 minuts

Els germans Taviani se situen entre els cineastes més nítidament comunistes que mai han assolit un ressò massiu. Amb la molt atípic *Tú ríes*, filmada ja en temps menys polititzats, presenten una pel·lícula dividida en dos episodis -un d'ells dual a la seva vegada- que adopten la forma d'amarguissimes comèdies,

tendres i tristes, sobre com s'entrellacen el millor i el pitjor de les persones i la vida. El primer d'ells és, tot i la seva modèstia, gairebé memorable: explica la història d'un ningú a qui tot va malament però que, malgrat tot, durant les nits riu en somnis. Quan sàpiga el motiu, però, encara se sentirà pitjor.

CINEMA

La guerra ha terminado

(Vellavisión, 1966)
Director: Alain Resnais
Durada: 118 minuts

Les peripècies d'un activista clandestí que vol evitar la detenció d'un company a l'Espanya franquista, guionitzades per Jorge Semprún, van servir a Alain Resnais (*Hiroshima, mon amour*) per filmar una de les seves obres més ortodoxes, però no per això convencionals. *La guerra ha terminado* és un thriller sense

acció i amb poca intriga que, bàsicament, reflecteix el desencís i la frustració d'un vell combatent cada cop més allunyat de la cúpula comunista a l'exili. Entre les peculiaritats del film, trobem la magnífica fotografia de Sacha Vierny i els flaixos d'esteticisme i alteracions de l'ordre temporal proposats pel director.

EL DELTA NEGAT
Una pel·lícula sobre la destrucció del Delta del Llobregat
La pots mirar i baixar a:
www.eldeltanegat.cat

KASAL DE JOVES DE ROQUETES
Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.
Gestionan: Raket Project y tu
Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Julia

SODEPAU
Solidaritat per al desenvolupament i la pau
Cooperació per al desenvolupament, Solidaritat internacional (El Marroc, Algèria, Palestina...), Diàleg Intercultural, Comerç just i Comerç responsable
Ptege. del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Telèfon 933 010 171 sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

, expressions

La fotografia documental independent guanya un espai a la xarxa

'7.7' és una revista digital impulsada per Ruido Photo per potenciar la trobada i el debat sobre la fotografia

De dalt a baix: entrada a la pàgina web de 7.7; Menú desplegat on es mostra el contingut del número; i Imatge del reportatge 'Barrio for sale' de Mattia Insolera

Gemma García
cultura@setmanaridirecta.info

El ritual anual d'esquilar 900 ovelles a Villacarli (Osca), la lluita dels veïns i veïnes de la Barceloneta per quedar-se al barri, la vida a la *banlieue* parisenca de Saint-Denis i els testimonis humans del conflicte del Caixmir són els quatre reportatges que encapçalen la nova revista digital de fotografia documental 7.7 impulsada pel col·lectiu Ruido Photo. Aquesta nova iniciativa neix, segons les impulsores, de la necessitat de trobar un lloc per tots aquells projectes que no responen a les exigències dels grans mitjans de comunicació, però que constitueixen periodisme independent, crític i compromès. Als reportatges fotogràfics individuals, s'hi suma un treball de fotografia participativa, un altre d'autoria col·lectiva i una entrevista a un fotògraf o fotògrafa, que en aquest primer número protagonitza Clemente Bernad. Els continguts es renovaran trimestralment, mentre el bloc de la revista, *Memoria plena*, es transforma permanentment per esdevenir un espai de reflexió i crítica sobre la microsocietat que es construeix amb la fotografia.

La fotografia documental, doncs, té un suport a la xarxa i es diu 7.7, dos números que fan referència a la Classificació Decimal Universal d'ordenació i catalogació d'obres a les biblioteques. El primer 7 representa l'apartat de belles arts, jocs, espectacles i esports i el segon 7 la fotografia. El fet de ser digital facilita continguts dinàmics i interactius, on la participació de l'internauta és fonamental. L'espai també obre la porta a diverses metodologies de treball. Més enllà del documental individual, s'hi publiquen reportatges de fotografia participativa i treballs de col·lectius. Segons Toni Arnau, membre de 7.7 i del col·lectiu Ruido Photo, la fotografia participati-

va "és una expressió fotogràfica que ens interessa especialment" i que Ruido ja aplica als seus projectes. Aquesta metodologia, afegeix Arnau, "té una capacitat tremenda d'explicar històries perquè els propis protagonistes fan el filtre, no hi ha visions ni previsions externes". En aquest primer número de la revista, els refugiats sudanesos que van arribar a Israel a finals de 2006 narren la seva pròpia història i la cooperativa de fotògrafs, documentalistes i reporters gràfics argentins Sub publica un reportatge. Amb la intenció d'afavorir la visibilitat dels treballs publicats, la re-

vista aposta per les *Creative Commons*, un tipus de llicències no restrictives. A més, gràcies a la col·laboració de Photographic Social Vision, Editorial Blume i el Centre de Fotografia Documental de Barcelona han organitzat un premi anual.

+ INFO

Revista digital de fotografia documental 7.7
www.7punit.net

EL REBOST

Un àpat hivernal

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll

Avui sí. Sense gaire més preàmbuls que suggerir unes menges adequades a l'estació que s'acosta i que ja comencem a notar a través del termòmetre. D'entrada, l'aparentment sofisticada *vichyssoise*, una crema de porros, un ingredient que podem trobar tot l'any i a un preu més o menys assequible. Boníssima, tant freda com calenta. Com a

segon plat -i també basant-nos en productes quotidians i accessibles en tots els sentits-, un estofat especiat de patates, ceba i xampinyons. Sí, som una mica fans de les espècies... algunes de les quals -a més d'aromatitzar i dotar els plats de colors i gustos sovint insospitats- ens aporten alguns beneficis, ja sigui digestius o d'ordre sensorial... No en va, s'han utilitzat arreu des de fa molts segles i per usos d'allò més variats.

Crema de porros

- 4 porros grossos
- 1 patata petita
- oli d'oliva
- mig litre de brou vegetal
- un got de crema de llet
- sal, pebre, nou moscada

Posem un bon raig d'oli d'oliva en una cassola alta o una olla i hi aboquem els porros tallats a rodanxes i la patata trossejada a daus. Salpebrem i ho

sofregim fins que la patata comenci a agafar color. Si sou amants de les espècies, just abans de posar el brou podeu espolsar mitja cullerada de curri al sofregit. Hi afegim el brou i ho deixem bullir vint minuts. Batem la sopa. Hi posem la crema de llet, un pessic de nou moscada i barregem bé. Es pot servir amb trossos de pa torrat o una mica de parmesà ratllat per sobre.

Patates índies

- 4 patates grans
- 3 cebes
- 3 dents d'all
- 350 grams de xampinyons
- oli, vinagre blanc
- sal, sucre, pebre
- dues fulles de llorer
- mitja branca de canyella
- 4 beines de cardamom (sense llavors)
- un tros de ginebre ratllat
- una cullerada de cúrcuma mòlta
- un bitxo petit o bé mitja cullerada de caiena en pols

Pelem i tallem les patates a daus de dos centímetres de gruix, les fregim en una cassola de terra

fins que es daurin i les retirem sobre un paper absorbent. Al mateix oli de la cassola, deixem crepitant un minut les beines de cardamom, la branca de canyella i les fulles de llorer. Hi posem la ceba tallada a rodanxes, l'all picat i el ginebre ratllat i ho coem fins que s'engroscixi. Quan la ceba és ben daurada, hi afegim la cúrcuma, el bitxo, la sal, el sucre i dues cullerades de vinagre. Agreguem els xampinyons tallats a làmines gruixudes i les patates i ho barregem bé. Baixem una mica el foc (mitjà) i ho deixem coure un quart d'hora, fins que la patata estigui ben tendra.

Mató amb mel de nous

- mató
- mel
- vuit nous

Torrem les nous picades en una paella i hi afegim la mel. Ho desfem a foc baix sense deixar de remenar i reguem el tall de mató amb la mel de nous.

Recomanem

Assemblea de Barri de Sants
Organitza una xerrada sobre:

"LA CRISI FINANCERA I LES SEVES ALTERNATIVES"

Ponents convidats:
IVAN GORDILLO i JOAN JUNYENT
economistes i membres del col·lectiu TAIFA

RAMON PASCUAL Barri de Sants
coordinador de la Secció Catalunya del COOP57

Dia: **DIVENDRES 12 DE DESEMBRE**
Hora: **19.30H**
Lloc: **CENTRE SOCIAL DE SANTS**
C/Olzinelles 30 (metro L1-L5 Pça de Sants)

BARCELONA
12 de desembre
XERRADA
"LA CRISI FINANCERA I LES SEVES ALTERNATIVES"

19.30h.
Al Centre Social de Sants
C. Olzinelles, 30, Sants.

Amb:
Ivan Gordillo
Joan Junyent
Un membre del col·lectiu Taifa
Un coordinador de COOP57

BICICLETADA PEL GAIÀ:
CONTRA EL PANTÀ DE REPSOL

14 DESEMBRE a les **12h.**
Estació Tren d'Altafulla

14.30h Dinar al pantà de Repsol (Porteu dinar i postres)

Organitza: **RIPRO** NATÀ

ALTAFULLA
14 de desembre
BICICLETADA PEL GAIÀ
CONTRA EL PANTÀ DE REPSOL

12 h.
Punt de sortida:
estació de tren d'Altafulla

Organitza: Ripsolmata

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

12, 13 i 14 de desembre
2n Festival d'idees
Al Centre de Creació La Escocesa, C. Pere IV, 345.
Teatre, dansa i video-art, música.
Més informació:
www.laescocesa.org/propaganda/index.php?itemid=162

13 de desembre
Inauguració del CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10.
Sant Andreu de Palomar.
13h. Vermut. 14h. Arrossada popular. 16h. Sobretaula amb concerts: El pogo del Organillo, Sant Peus i La Piu Belle. Actuació de la Bastonera de Sant Andreu.
Més tard, sopar amb pinxos acompanyats de Pd's.

17 de desembre
Presentació del club Paraules de dones
PIAD d'Horta-Guinardó, Pl. Santes Creus, 8.
Entrega de llibre i dossier *El albergue de las mujeres tristes*, de Marcela Serrano.
Més informació: Carmen Pérez Montón, piad_horta@bcn.cat

CORNELLÀ

10 de desembre
Kafeta Musical amb Món Celta
19h. CSO la Bankarota
C. Rubió i Ors, 103.
Organitza: Ass. La Voz Anònima.
Més informació:
<http://www.moviments.net/okupaskny>

11 de desembre
Trobada Cooperativa de Consum Agroecològic PACA
19h. CSO la Bankarota
C. Rubió i Ors, 103.

13 de desembre
Festa: La pinya party
22h. CSO la Bankarota
C. Rubió i Ors, 103.
amb Maraña i Dj Pepiño.

14 de desembre
Concert amb Ajedrea, Rumba-Rock
19.30 h. CSO la Bankarota
C. Rubió i Ors, 103.
Més informació:
<http://www.moviments.net/okupaskny>

15 de desembre
Presentació del llibre Deu dones
19h. Al Centre Cultural Joan García Nieto.
Amb projecció del documental fet a partir de les entrevistes que recull el llibre.

MANRESA

12 de desembre
Campionat mundial d'escalada urbana nocturna
CSO Valldaura, c. Jorbetes, 15.
Enfila't a la Manresa gris i posa-li color!
4rt aniversari de Can Cristu.
Inscripcions el mateix dia 12, entre les 20 i les 22.30h.
A les 23h. Festa i competició final.
Més informació:
info@somnisdesperts.org

GIRONA

11 de desembre
Xerrada: L'ocupació i els drets laborals a Palestina
19h. Centre Cívic Santa Eugènia Can Ninetes, c. Santa Eugènia, 146.
A càrrec de Fayeze Elemare, presidenta de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins.
Organitza: Unió Intercomarcal del Principat Nord-est de la COS amb la CGT, la IAC, la CUP Girona i Lluita Internacionalista.

Presentació de la Universitat Comunista dels Països Catalans
19.30h. Casal Independentista El Forn, c. del Carme, 207.
Més informació:
www.universitat.cat/

RIUDOMS

19 de desembre
Presentació del Llibre Històries del Paradís
A la sala d'actes del Centre de Lectura de Reus. A càrrec de Xavi Sarrià, cantant d'Obrint Pas. Amb membres del Casal Despertaferro i del Centre de Lectura de Reus.
Organitza: Casal Despertaferro.

TARRAGONA

10 de desembre
Cinema per la pau
21.30 h. La Vaqueria.
Projecció de *La gran il·lusió*, un clàssic de Jean Renoir, de 1937.
Organitza: Associació Ariadna.
Més informació:
<http://webfacil.tinet.cat/ariadna>
i Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau
<http://usuaris.tinet.org/tgnapau/>

Sortim de casa

BARCELONA
13 de desembre
MANIFESTACIÓ PER ROGER, ASSASSINAT PER UN FEIXISTA

20h. <M> Fontana, Gràcia.

23h. Concert Antifa amb Ork's Machine & Moover i El Nota.

A Can Vies,
C. Jocs Florals, 42, Sants.

16 ANYS SENSE PEDRO
15 de desembre

L'HOSPITALET DELLOBREGAT
OFRENA FLORAL

11.30h. Av. Catalunya (a l'alçada del núm. 79).
<M> Torrassa. L'Hospitalet.

La lluita per agafar el policia assassí de Pedro Alvarez continua.

BARCELONA
CONCENTRACIÓ
20h. Plaça Universitat.

El temps que ha fet... i que farà

L'estany de Besiberri (foto), situat a tres quilòmetres de la boca sud del túnel de Viella, a començaments de desembre, presenta un aspecte absolutament glaçat i amb acumulacions de neu de més de dos metres. Es tracta d'una

temporada de neu excepcional fins ara. A dia d'avui, hi ha més reserves d'aigua en forma sòlida que les acumulades en tot l'hivern de l'any passat. Les previsions pels propers deu dies apunten més fred i nevades intenses al Pirineu.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Fermín Muguruza MÚSIC BASC

“L'esquerra ‘abertzale’ es troba, ara mateix, en un moment de desconcert”

Fermín Muguruza (Irun, 1963) és un cantant i músic internacionalista que, per casualitats de la vida, va néixer, créixer i començar a lluitar a l'Euskadi dels anys 70 i 80. Això li va forjar el caràcter. Després de liderar bandes mítiques com Kortatu i Negu Gorriak, la seva carrera en solitari l'ha portat a desenvolupar sonoritats jamaicanes –ska, reggae, dub– amb accents de tots els punts cardinals. Una prova és el seu últim disc, 'Ashtmatic Lion Sound Systema', gravat en una quinzena de ciutats i amb músics d'arreu del planeta, però amb el mateix compromís polític de sempre.

Sergi Picazo
entrevista@setmanaridirecta.info

Fa un temps vas dir que no faries més gires. Però, d'això, res de res, oi?

La música és la meua vida i no penso retirar-me. Portava trenta anys en la música i les gires em produïen molt desgast. Creia que la dinàmica entre disc i gira s'havia acabat i volia reinventar la fórmula. Volia provar coses diferents com ara instal·lar-me durant un temps en alguna ciutat interessant. Però era una reflexió oberta. Mai s'hauria de dir mai més. Després em vaig adonar que era impossible no sortir de gira: necessitava els músics, la logística, el temps...

Trenta anys tocant, viatjant, fent discs i entrevistes. Com ho portes?

És una manera d'enriquir-te personalment i de descobrir coses noves cada dia. Gràcies a la música he après molt i he conegut molta gent. No me'n canso.

Hi ha qui no ha entès els teus canvis constants de grup i d'estil. Deixar Kortatu, deixar Negu Gorriak, la teua carrera en solitari...

A alguna gent li pot costar una mica assimilar-ho. Però l'evolució musical que he anat fent a disc és més forta que la dels canvis de grup. Del primer disc de Kortatu a *El Estado de las Cosas* hi va haver un salt molt més gran que del *Kolpez Kolpe* al primer disc de Negu Gorriak. Busco sempre sonoritats noves, canvis, no repetir mai el mateix. Per cert, ni Kortatu ni Negu es tornaran a unir per tocar, com ara està de moda fer.

L'època de les manifestacions contra els teus concerts ja ha passat?

No. Fa poc van estar a punt d'impedir-me tocar a Santiago de Compostel·la: va haver de sortir l'alcalde a dir que jo no tenia cap causa pendent amb la justícia i que, per tant, podia tocar. Però,

com? Si jo no he anat mai als jutjats! Els de l'Associació de Víctimes del Terrorisme són uns boques, però mai m'han denunciat. Només em van jutjar per la denúncia de Galindo, però em van absoldre i, en canvi, ell va anar a presó pel cas de Lasa i Zabala.

Et fa sentir vertigen mirar el camí que has recorregut fins ara?

No.

I mirar cap endavant?

Tampoc. La mort, per exemple, no em fa por ni m'angoixa, només em produeix tristesa. Per això vaig fer la cançó "Audena" d'aquest últim disc. El drama de la nostra generació, que vam estar combatent a foc durant els anys 80, és molt fort. Han anat caient molts dels nostres companys: els quatre de Cicatriz, dos d'Eskorbuto, el bateria de La Polla, el cantant de Vómito o dos més de RIP han mort abans d'arribar als 40 anys. T'adones que has d'administrar-te a la teua manera i evitar que ningú et monopolitzi. La pujada d'adrenalina que et produeixen els concerts és una manera d'allunyar-se de la mort.

Quins dubtes i emocions formen part del teu últim disc?

El disc fa una reflexió existencial. Ara estic llegint molt de Sartre i de Marx. La vida és un absurd si no ens adonem que som finits i que, abans de desaparèixer, hem de deixar la societat més justa possible als nostres fills. A partir del dubte existencial, construeixo un viatge a Ítaca on el més important continua essent el viatge. El viatge com a punt de trobada. Vaig prenent notes del recorregut i les presento en forma de cançons. El disc és una mena de viatge sonor per tots els llocs on he

passat els últims anys.

Davant de quin Fermín ens trobem?

Davant d'una persona en continu debat personal. És una batalla constant contra mi i contra tot el que hi al voltant.

Al voltant teu hi ha Euskadi però, més enllà de la llengua, no creus que hi ha poques referències al disc?

És que l'únic element comú que tenim és l'euscar; la resta no m'importa. Jo no sóc nacionalista, defenso la independència del País Basc des d'un punt de vista internacionalista. Les danses populars, els instruments tradicionals o els elements folklòrics em semblen bé, però l'únic element aglutinador del poble basc al segle XXI serà la llengua i prou. És cert que el disc té moltes referències globals, però totes acaben tenint incidència en allò local. Quan parlo de la globalització, parlo del que passa al País Basc. Quan parlo de la utopia, també parlo del País Basc.

L'última vegada que et vam entrevistar, en època de treva, eres optimista: imaginaves la independència pel 2020, la desaparició d'ETA. Les coses han canviat molt en dos anys?

L'any 1990, quan hi havia les eleccions a Nicaragua, teníem tots els cartells preparats amb el lema *Nicaragua Sandinista* i, de cop i volta, se'n va anar tot en orris. Aleshores vam canviar els cartells per uns altres que deien: *La construcció d'un món nou s'ha aturat per un instant*. No pensàvem que l'instant seria tan llarg ni que passaria tot el que ha passat. Podria dir el mateix sobre la situació actual al País Basc. Ha estat un moment molt dolorós. Vam construir la plataforma Millaka

Billaka, volem construir societat civil, practicar la desobediència pacífica, la pressió als polítics... Vam fracassar, però l'horitzó de la pau i la independència continua allà. Ara patim un moment terrible d'enfrontament en el grau més alt: bombes, morts, tortures, detencions massives... Tot i això, espero que en poc temps tornem a sortir endavant amb noves receptes, nous discursos i noves formes de resistència civil.

Com respira l'ambient entre la gent de l'esquerra abertzale?

És un moment de desconcert. Molt dolent. En ple hivern: va intentar sortir la primavera i algú la va fer fora a puntades de peu. La gent no es mobilitza. Tot i això, no podem passar de dir que el diàleg és l'única solució a plantejar que la lluita és l'única solució. La lluita és diàleg. És l'única manera de tirar endavant un procés de pau. Ara, però, sabem que hi ha moments d'il·lusió durant els quals no hi ha un moviment direccionista i es pot aglutinar. Ara, en canvi, tenim un moviment molt autoritari i molt vertical. Però, quan el moviment torni a obrir-se, la gent podrà ser més participativa i així articularem un moviment novament interessant. Cal evitar l'herència militar i exigir que es consulti la ciutadania.

Sobre el dret de decidir?

Sí, però no només sobre autodeterminació, sinó sobre el model de desenvolupament econòmic i ecològic. Una de les coses més importants pel futur del nostre país és el macroprojecte del tren d'alta velocitat. En aquests moments, prefereixo decidir sobre això que sobre la independència perquè hem de decidir si tenim un país o un abocador.

. LA COLUMNA

42.000 nens

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

Trenkalòs és el nom d'una de les poquíssimes ONG europees que serveixen d'alguna cosa. La seva feina és directa, pràctica i educativa i consisteix en l'organització de camps de treball a zones afectades per la guerra. Els voluntaris que hi participen ajuden a reconstruir cases bombardejades, per exemple. Doncs bé, els de Trenkalòs també han produït una sèrie de breus novel·les gràfiques sobre les zones que visiten (Srebrenica, Palestina...) i que expliquen les experiències dels mateixos voluntaris. De tota la sèrie, només hi ha un llibre que no està fet a partir de les vivències *in situ* d'aquests voluntaris, per la senzilla raó que no creien que en sortirien vius: *Grozni*. Grozni, la ciutat més perillosa del món, capital del país *idem*, Txetxènia. Un país que ha patit dues guerres en deu anys. Els militars russos hi van matar un de cada deu ciutadans, incloent-hi 42.000 nens. (Si es vol una mica de perspectiva: durant els últims deu anys del conflicte entre Israel i Palestina, hi van perdre la vida un miler de nens: 847 a mans de l'exèrcit

Sense aigua corrent ni llum, els habitants de Grozni viuen encerclats per unes tropes fora de control

israelià i 119 a mans de milicians palestins). Tot i això, encara no se'n ha explicat gairebé res del conflicte txetxè. Per això, segurament, la novel·la gràfica sobre Grozni (*La lluna de Grozni*, Barcelona 2008) inclou un DVD d'un documental sobre la vida actual en aquesta ciutat que posa els pèls de punta. Sense aigua corrent ni llum, els habitants de Grozni viuen encerclats per unes tropes completament fora de control que els segresten, maten, torturen i violen a l'atzar. Tot això, per cert, en temps de pau. La resposta occidental a aquesta atrocitat continua, tant per part dels governs com de la gent del carrer, ha estat el silenci més absolut. Ells sabran per què.

PROPBULI

